

THE STANDARD BEARER

A REFORMED SEMI-MONTHLY MAGAZINE *published by*
THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICHIGAN

Subscription communications should be addressed to F. Prins, 1119 Fulton St., N. E., Grand Rapids, Mich.

Editorial Staff:

H. HOEKSEMA G. M. OPHOFF
G. VAN BEEK

Communications relative to contents should be addressed to Rev. H. Hoeksema, 1139 Franklin St., S. E., Grand Rapids, Mich.

Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Michigan

Vol. IV, No. 17

JUNE 1, 1928

Subscription Price, \$2.50

MEDITATIE

IN, DOOR, TOT

Die in de kracht Gods bewaard wordt door het geloof tot de zaligheid, die bereid is om geopenbaard te worden in den laatsten tijd. I Petrus 1:5.

God is mijn licht, mijn heil; wien zou ik vreezen?

Hij is de Heer, die hulp verschaft in nood;

Mijn levenskracht; 'k heb niet vervaard te wezen:

Hij is 't, die mij beveiligd voor den dood.

Alleen zolang het kind van God in het midden dezer wereld deze geloofstaal van den dichter van ouds als de zijne op de lippen mag nemen, staat het goed met hem, is hij waarlijk sterk in den strijd, gaat hij veilig op zijn pelgrimspad naar de hemelstad.

Want dan jubelt hij, omdat hij niet roemt in zichzelf, geen vleesch tot zijn arm stelt, maar zich verlaat op den Heere zijnen God. Dan wordt hij, ook voor eigen bewustzijn, in de kracht Gods bewaard. En slechts in die kracht kan hij bewaard worden tot de zaligheid, die bereid is om geopenbaard te worden in den laatsten tijd. Tot de onverderfelijke en onbevleekelijke en onverwelkelijke erfenis, die in de hemelen voor hem bewaard wordt.

Hier is zijn naam: Pelgrim-vreemdeling.

Hij is dat geworden door de genade zijns Gods over hem, die hem als zulk een vreemdeling wil doen wandelen voor een wijle in het midden van een wereld, die in het booze ligt, tot roem en prijs van Zijn eigen grooten en heerlijken naam. Hij werd dat, doordat hij werd wedergeboren tot een levende hope door de opstanding van Jezus Christus uit de dooden. Van nature, door zijn eerste geboorte, kwam hij ter wereld, niet alleen als een kind der wereld, maar ook uit de aarde aardsch. Hij was van beneden. Zondig en ellendig, schuldig en doemwaardig, verdorven en onrein en geneigd tot het kwade,—zoo was hij krachtens zijn eerste geboorte. Maar ook was hij uit en van en gelijk aan de aarde. Maar door zijn geestelijke geboorte kreeg hij deel aan de opstanding

van Jezus Christus uit de dooden. Het nieuwe leven, dat hij door genade ontving, is een stuk van Christus' opstandingsleven. En dat opstandingsleven is niet alleen vrij van alle schuld en smet, maar is ook van boven, is niet aardsch maar hemelsch. Zoo werd hij dan in beginsel burger van het Jeruzalem, dat boven is. Daar hoort hij thuis, daarheen trekt zijn hart, daar wordt voor hem bewaard de eeuwige en onverwelkelijke erfenis, waarnaar zijn ziele verlangt. En zoo werd hij, in betrekking tot het aardsche zonde-leven een vreemdeling, iemand, die doorreizende is naar een beter vaderland, die niet zoekt, zooals een wereldburger, de dingen, die beneden zijn, de dingen, die gezien worden, maar de dingen, die boven, die eeuwig zijn, die niet gezien worden

Daarom moet hij bewaard!

Want voor een wijle moet hij met dat nieuwe leven in de ziel wandelen als een vreemdeling in een vreemd land, en temidden van een wereld, die aan zijn leven vreemd is, die hem niet kent, moet hij dat nieuwe leven openbaren, strijdende den goeden strijd tot het einde toe, opdat niemand zijne kroon neme. Het land waardoor hij reist is hem niet alleen vreemd geworden, het is hem ook vijandig. Want in het land zijner vreemdelingschappen leeft en werkt men uit het beginsel der wereld, het beginsel der duisternis, dat vijandschap is tegen God. Men bedenkt daar de dingen, die beneden zijn, de dingen des vleesch. En men zal u niet toelaten, dat ge, uzelf tegenover dat leven plaatsend, andere dingen zoekt; dat ge wandelt in het licht, dat ge de liederen Sions zingt en den Naam van Sions Koning belijdt en roemt. Daar haat men dat nieuwe leven, dat verwekt wordt door de opstanding van Christus Jezus uit de dooden; en daarom haat men den drager van dat nieuwe leven, zoodra hij zichzelf als vreemdeling van het wereldleven, als burger van het hemelsche Jeruzalem wil openbaren.

Daarom zal, in dat land der vreemdelingschappen de vijand op hem aanvallen.

En het is hem er om te doen, om het licht des nieuwen levens in dien vreemdeling-reiziger te dooven, om het vuur van die nieuwe liefde te blusschen en om te verhinderen, dat hij hier dat nieuwe hemel-liefdeleven uitleeft en openbaart en dat hij straks ooit zou ingaan in de eeuwige erfenis, die voor hem in de hemelen wordt be-

waard. Niet om hem van een plaats in de wereld te berooven, niet om hem te plunderen in zijn wereldschen rijkdom, niet om hem van zijn natuurlijke vrijheid te berooven, is het den vijand te doen. Dat alles is slechts middel. Maar zijn doel is, om hem van zijn hemelsche schatten te berooven, om te voorkomen, dat hij ooit zal ingaan in de hemelstad.

En de vijand is machtig!

De overste van dat hem vijandige land is de duivel en satanas, en al de geestelijke boosheden in de lucht. En hem en zijn heir staan alle dingen dezer wereld ten dienste. Hij strijdt met het middel van listige omleidingen, om listiglijk tot dwaling te brengen en af te voeren van het pad der waarheid; met wetenschap en filosofie en de wijzen dezer wereld dienen hem. Hij heeft tot zijnen dienst de schatten en de koninkrijken dezer wereld; al 't goud en 't goed, dat deze wereld kan bieden, rijkdom en eer, naam en aanzien, macht en invloed, zingenot en wereldvreugde zijn middelen, waardoor hij den vreemdeling-reiziger kan bestrijden. Maar ook kan hij dreigen om dien vreemdeling alles te ontzeggen en te benemen. Hij kan smalen en spotten en tot een smaad en spot in het midden der wereld stellen; hij kan uw plaats op aarde zeer eng maken, en uw weg bloedig; hij opent voor u de hollen en de gevangenissen der wereld, zoo gij naar zijn stem niet wilt hooren en zijn rijkdommen veracht. Hij zet u het zwaard op de keel, legt u den strop om den hals, stookt het vuur om uwe voeten

En die vreemdeling-reiziger is zwak!

Van kleine kracht is hij in zichzelf!

Tegen dien vijand is hij nimmer opgewassen!

Want niet alleen kan hij geen vleesch tot zijnen arm stellen en ontbreken hem doorgaans de middelen tot zulk een strijd; maar ook heeft hij in zichzelf geen geestelijke kracht, om den vijand te weerstaan. Ja, zelfs staat het er zoo bij met hem, dat de macht des vijands doordringt tot in zijn eigen vleesch en hart. Het nieuwe leven is nog slechts een klein beginsel, zwak en flikkerend dikwijls. In zijn vleesch heerscht nog zoo dikwijls de wet des vleesches. In eigen bestaan hebben de machten der duisternis, de machten van satan en wereld, een zeer gevaarlijken bondgenoot. Hoe zal hij dan zichzelf bewaren en overwinnen? Hoe zal hij dan, niet alleen zich den vijand van 't lijf houden, maar ook de overwinning behalen en altijd doorreizen, totdat hij eens voor God verschijnt in Sion?

Hij wordt bewaard!

Bewaard in de kracht Gods!

Die kracht Gods is hem als een sterke veste, die de vijand, ja wel kan bestoken, maar nimmer slechten. Want die kracht is een almachtige kracht. Godes is alle kracht. Geen vijand is er, die niet zijn kracht van Hem ontvangt. Als Hij Zijn kracht inhoudt, dan verlammen de machtigste vijanden.

Bewaart die kracht hem, dan mag hij er wel van zingen, dat hij niemand vreest en dat hij niet vervaard behoeft te wezen, al wordt de strijd nog zoo bang.

Dan zal zijn ervaring ook tegenover de machtigste benden altijd weer zijn zooals dezelfde dichter in hetzelfde lied dat uitzingt:

Wanneer de macht der boozen sloeg aan 't woen,
En aanrukt' om zich met mijn vleesch te voën,
Stiet zelf dit rot, dat mij benauwt en haat,
Den voet en viel, omdat het God verlaat.

Gij wordt bewaard in de kracht Gods.

Daarom zijt gij veilig, o, pelgrim naar de hemelstad, want dien God bewaart is wel bewaard.

Maar gij wordt ook bewaard *door* het geloof.

Daarom wordt ge ook al strijdende bewaard, want dit laatste, dat ge door het geloof bewaard wordt, wil zeker zeggen, dat die kracht Gods u niet maar als een hooge muur omsluit, u veilig insluit als een sterke veste, waarin ge nu voorts lijdelijk kunt gaan neerzitten en wachten tot de engelen u uit de aangevallen vesting verlossen, om u in de heerlijkheid der eeuwige erfenis in te leiden; maar dat die goddelijke kracht u wordt medegedeeld, door u heen gaat, u bekrachtigende en aangordende tot den strijd, uw handen oefenende ten ooreloge, en alzoo u al strijdende voerend naar de heerlijkheid, opdat ge deze straks als een kroon der overwinning zoudt mogen ontvangen.

Ge kunt, bewaard in de kracht Gods, maar niet gaan inslapen tot de laatste bazuin u verkondigt, dat de eeuwige verlossing daar is.

Neen, meer nog, wie door de kracht Gods bewaard wordt, kan juist uit oorzaak dier kracht Gods niet in ziekelijke lijdelijkheid gaan neerzitten, passief, in vadsige rust en lauwe onverschilligheid

Zeker, er zijn er altijd geweest, die, of in geestelijke krankheid en valsche lijdelijkheid, of in de begeerte, om de waarheid, dat we alleen door de kracht Gods worden bewaard in een verkeerd daglicht te plaatsen, de zaak alzoo hebben voorgesteld. God moet ons bewaren, welnu, dan moeten wij immers ook niets willen doen, dan moeten we niets anders willen wezen dan een stok of blok en lijdelijk wachten tot het den Heere belijft om ons weer verder te dragen op de pelgrimsreize. Alle spreken van strijd en van een onszelfen reinigen, omdat Hij rein is, alle voorstelling, alsof we door een weg van eigen worsteling moeten ingaan in Jeruzalem, dat boven is, wordt zulken menschen dan niets anders dan een gruwel van werkheligheid. De Heere geeft het immers Zijnen beminden in den slaap!

Wie zoo spreekt verstaat in den waren geestelijken zin des woords van de werking dezer kracht Gods, die ons bewaart, nietmetal.

Zeker, 't is al van God. Er blijft in heel den strijd der geloovigen, in heel de worsteling op naar Sions top niets over, dat van ons, dat van den mensch is. Maar God bewaart ons in Zijne kracht *door* het geloof. Dat wil nooit zeggen, dat er dan toch ook een element van den mensch intreedt; het beteekent niet, dat de kracht Godes en het geloof onzer is, zoodat door een samenwer-

king van onze kracht met Gods kracht de overwinning straks wordt behaald. Neen, ook het geloof is niet onzer maar Godes. Het is geen middel onzerzijds, waardoor wij Gods kracht aangrijpen, maar een middel Gods, waardoor Hij ons Zijne kracht deelachtig maakt. De kracht is Godes en het middel is Godes, zooals ook de strijd Godes is en Hij ons slechts uit genade verwaardigt, om Zijn heirleger te zijn, waardoor Hij Zijn strijd strijdt in deze wereld.

Zoo blijft het al van God.

Maar het gaat nimmer anders dan door het geloof.

En daarom nooit buiten ons om, maar door ons.

Want onze kracht is alleen in den God onzer volkomene zaligheden. En die God onzer volkomene zaligheden heeft Zich geopenbaard, staat voor ons in den Christus, die ons van Hem geschonken is tot wijsheid en rechtvaardigheid en heiligmaking en volkomene verlossing. In Hem is ons leven en onze levenskracht. Uit Hem vloeit ons ook toe de kracht Gods, waardoor we worden bewaard tot de zaligheid. En die kracht vloeit ons toe door het geloof, waardoor we Hem worden ingelijfd, ééne plante met Hem worden, uit Hem leven, door Hem en met Hem strijden. Dat geloof legt beslag op geheel ons leven, op verstand en wil en hart en alle onze krachten. Door dat geloof, dat ons altijd weer van God geschonken wordt in Christus, ontvangen we wijsheid om door het midden der wereld onzen pelgrimsweg te blijven onderkennen, kennis en verstand om den goeden strijd te strijden, het leven Gods, om onszelf te reinigen gelijk Hij rein is, standvastigheid en volharding, lijdzaamheid en getrouwheid, geestelijke kracht en ijver, om in hope te blijven doorworstelen, tot de strijd gestreden is, vertrouwend, door datzelfde geloof, dat Hij, die Zijn strijd voor ons strijdt, ons ook zal doen deelen in Zijne eeuwige, heerlijke overwinning.

In Gods kracht en daarom zeker en veilig tot het einde.

Door het geloof, en daarom worstelende met al wat in ons is.

God werkt in ons het willen en het werken.

't Is al van Hem; en onzer door het geloof.

Daarom alleen werken wij!

In Gods kracht.

Door het geloof, dat ons van Hem geschonken is.

Tot de zaligheid, die bereid is om geopenbaard te worden in den laatsten tijd!

Hoe heerlijk is des pelgrims lot!

Die zaligheid, wie zal haar uitspreken? Wat pen zal haar beschrijven? Wat aardsche taal zou in staat zijn, om ook maar bij benadering een schildering te schetsen van die zaligheid? Wilt ge haar in één woord uitdrukken, in een woord echter, dat zelf onze bevattning oneindig te boven gaat? Zeg dan: die zaligheid is God! God te kennen, te zien, te lieven, te genieten, nabij Hem te zijn, eeuwiglijk, ongestoord. In Zijn tabernakel te verkeerren, in Zijne tente te wonen, om Zijne liefelikheden te aan-

schouwen, met Hem te spreken als een vriend met Zijn vriend, en als de heerlijkheid, die, in de nieuwe hemelen en de nieuwe aarde, in ons verheerlijkte lichaam en onze verheerlijkte, eeuwig vrijgemaakte, verhemelschte ziel, bij zulk een inwonen in Gods tabernakel past,—dat is, o pelgrim, met Christus en door Hem met al de gezaligden, straks uw eeuwig en onverwelkelijk deel!

Die zaligheid is er!

Ze is er naar Gods eeuwig welbehagen.

Ze is er in den verheerlijkten Heiland, die verhoogd is aan 's Vaders rechterhand.

Ge bezit een eersteling er van in den Geest.

Maar ze is niet geopenbaard nog.

Ze wordt nog niet aanschouwd. Ze is nog zoo veelzins verborgen, ook al genieten we er thans een beginsel en daardoor een voorsmaak van.

Maar ze is bereid om geopenbaard te worden! Ze staat op het punt om uit de verborgenheden der eeuwigheid en des hemels voor aller oog te worden onthuld in al de schittering harer hemelsche heerlijkheid. Nog een weinig tijds; een weinig strijdens, een weinig worstelens, een weinig lijdens, en dan

O, hoe groot is 't goed, dat de Heere ons schenken zal! Dat Hij heeft weggelegd voor Zijn strijdend volk van voor de grondlegging der wereld!

Wees dan niet vervaard! Moedig voort. Door diepten en tegen steilten op. Met bebloede voeten en gedeukte helmen. Maar met de hemelstad voor ons en de glans van haar licht door de hope in onze oogen!

Onzer is de zege!

Want tot die zaligheid worden we in den strijd bewaard.

Strijdend, door het geloof!

In de kracht Gods!

Amen, ja, amen!

H. H.

IN MEMORIAM

Zondag, den 6den Mei, ontsliep, in den ouderdom van 77 jaar, in haar Heer en Heiland onze geliefde en zeer beminde moeder, behuwd en grootmoeder,

ROELFKE HOVING, nee Schripsema,

na een smartelijk lijden van ruim drie jaren ten huize van haar dochter, hier ter plaatse.

Zeër zwaar en moeilijk was haar lijdensweg, doch desniet-tegenstaande kon zij juichen en roemen van God's goedheid en trouw. Dit lenigt onze smart, en nu is het een verlangend uitzien om bij haar te zijn en met haar te juichen voor die genade, waarvan zij zoo vaak gewag maakte.

Bij dezen spreken wij onzen hartelijken dank uit voor de vriendelijke belangstelling en de vele troostwoorden met de overledene verwisseld gedurende haar lange ziekte, door onzen geliefden leeraar Ds. H. Hoeksema, alsmede ouderling S. Bijlsma.

Hare treurende kinderen:

C. Vink,

Mrs. Vink, nee Hoving, Grand Rapids, Mich.;

J. B. Visser,

Mrs. Visser, nee Hoving, Groningen, Nederland, en zeven kleinkinderen.

Grand Rapids, Mich.

BIDT DEN HEER DES OOGSTES

Als de velden wit zijn om te oogsten en er is gebrek aan arbeidskrachten, om den oogst binnen te halen, dan is het gebed om arbeiders in den wijngaard zeker in overeenstemming met den wil van den Heer des oogstes.

En beide deze voorwaarden voor zulk een gebed om arbeiders in den wijngaard kenmerken onze kleine en jeugdige, doch levende en door den Heere gezegende kerkengroep.

Onze God heeft ons wel rijkelijk gezegend.

De vijand bestond het wel eens om den profetenmantel om de schouderen te trekken en ons te voorspellen, dat we binnen zeer korten tijd wel geen naam en plaats meer zouden hebben als Kerk in de wereld. Men gaf ons een paar jaren, vijf of tien op zijn langst. En dan zou ons einde daar zijn. Grond voor zulk een profetie bestond er ook toen niet. Want ofschoon ook het scheepje onzer kerken wel met tegenwind en stormen te worstelen heeft gehad, ofschoon de vijand onze veste wel heeft bestookt, beide van binnen uit en van buiten af, er waren van het begin af zeer merkbare teekenen van leven en levensvatbaarheid. De Heere was met ons.

Aan dit laatste hebben we dan ook nimmer getwijfeld, ook niet in perioden van tegenspoed en worsteling. Wij waren immers geen dwaalzieke of scheurmakende secte, die om eigen eer of door afwijking van de waarheid de breuke met de Kerken, waarin we oorspronkelijk een plaats hadden, zochten. Integendeel, men wierp ons om wille der waarheid uit. Onzerzijds werd alles gedaan, inzoover als het met recht en waarheid in overeenstemming kon worden gebracht, om de breuke te voorkomen. Van de zijde der Kerk deed men alles, tegen alle recht en waarheid in, om ons van ambt en plaats in de Kerken te berooven. En toen het eindelijk zoover kwam, dat men ons uitwierp, in weerwil van al ons protest, gevoelden we aanstonds, dat dit van den Heere was en dat we daarom ook, schoon de ervaring naar het vleesch smartelijk was, Zijn zegen en bijstand mochten verwachten. En onder dien zegen des Heeren hebben onze Kerken altijd levensvatbaarheid geopenbaard, geworteld als ze waren in de waarheid van Gods Woord.

En zoo komt het, dat de velden wit zijn om te oogsten.

Maar ook, de arbeiders zijn, in vergelijking met het werk, dat altijd weer wacht, nog zeer weinige.

Dit is in de eerste plaats reeds waar van het arbeidsveld, zooals ons dat thans in eigen kring door den Heere werd toegewezen.

Enkele weken geleden werd Pella als kerk geïnstituëerd. De gemeente is nog klein, maar ik verwacht, dat ze groote groei-kracht zal openbaren.

In Rock Valley is men reeds begonnen met eigen godsdienstoefening op den dag des Heeren te houden. Het zal niet lang duren of ook daar komt een gemeente tot stand.

Dan hebben we veertien gemeenten, tezamen ruim zeven honderd huisgezinnen vertegenwoordigend.

En o, zeker, als we ons vergelijken bij de groote kerkengroepen van ons land, dan zijn we zeer klein. Maar denken we er aan, dat we pas ruim drie jaren bestaan als kerken; dat men oorspronkelijk slechts drie leeraars en kerkeraden uit het ambt zette, zoodat we met drie gemeenten begonnen; dat Kalamazoo onder leiding van Ds. Danhof ons weer heeft verlaten met een honderd en vijftig huisgezinnen; en dat hij, die eens predikant was van Hull's gemeente, aldaar zeer verwoestend heeft gewerkt, dan zijn die veertien gemeenten met ruim zevenhonderd huisgezinnen toch een blijk van gezonde ontwikkeling en rijken zegen.

Doch ook zoo is niet alles gezegd.

Onze laatste reis naar het Westen, beide om Pella's gemeente te organiseeren en om met broeder Bijlsma kerkvisitatie te doen in de verschillende gemeenten aldaar, heeft ons bij vernieuwing er van overtuigd, dat het veld veel ruimer is dan zooals het beperkt wordt door eigen gemeenten. Want we hebben overal veel volk ontmoet. En ofschoon het waar zal zijn, dat allen, die zich zoo nu en dan wel onder ons gehoor vertoonen, zeker geen ware belangstellenden zijn, het is evenzeer waar, dat er velen zijn, wier hart nog uitgaat naar de beproefde Gereformeerde waarheid en die in eigen Kerk het geklank niet meer hooren.

Zoo bleek het in Pella te zijn. De gemeente aldaar heeft een eigen kerkgebouw en pastorie, welke ze voor een niet te hoogen prijs konden koopen. Het is een aardig kerkgebouw met een paar honderd zitplaatsen. Natuurlijk kan het gebouw het gemeentetje, dat daar gesticht is best huisvesten. Doch toen we er des Zondags drie keer preekten, was in den voormiddag de kerk vol en in den namiddagdienst, alsmede in den avonddienst, werd niet alleen een der bijlokalen geopend, maar werden ook overal zooveel stoelen geplaatst als men kwijt kon worden en ook zoo moesten onderscheidenen terug keeren, omdat er geen plaats meer was.

Zoo bleek het ook te zijn in Sioux County.

Er is daar een tijd geweest, dat, door het optreden van den vroegeren leeraar van Hull en de daaruit ontstane moeite, het vertrouwen bij de meeste menschen ten opzichte van de zaak des Heeren, zooals wij haar voorstaan, schier weg was. En dat verwonderde ons niet. Doch er is in Sioux County weer een wending gekomen, mede door middel van den arbeid der leeraren Vos en Verhil. We konden dat merken. Er was weer een andere geest. En ook daar bleek er veel volk te zijn, dat men nog onder zijn gehoor krijgen kan, als het gaat over de oude en beproefde gereformeerde waarheid. Stampvol was ook de kerk te Hull, toen we daar geroepen werden om een woord te spreken.

En zoo is het ongetwijfeld ook op andere plaatsen.

Het toont, dat er een veld is. Het is een bewijs, dat er overal menschen zijn die verlangen naar de waarheid Gods, die zuchten in de Kerk, waartoe ze behooren, die met ons instemmen, zoodra ze de dingen verstaan.

Er is een veld.

En het veld is wit om te oogsten.

Ook is het veld veel groter dan wij weten. Wij moeten niet vergeten, dat wij ons nergens hebben ingedrongen, dat we nimmer ergens zijn opgetreden, dan op verzoek van de menschen zelf, die op zulk een plaats wonen. De lezer herinnert zich, dat Dr. V. Hepp eens een keer in de Reformatie schreef, hoe wij stad en land omreisden om gemeenten te kunnen stichten. En de lezer kan ook weten, dat wij dat tot hiertoe nimmer hebben gedaan. Wij hebben altijd gewacht tot er een verzoek kwam.

Maar, vooral na zulk een reis, als we pas weer hebben afgelegd, denken we er toch wel eens aan, dat we ook nog een andere roeping hebben; dat het ook wel degelijk onze roeping is, om door de Christelijke Gereformeerde Kerken te gaan en duidelijk te maken, hoe de zaken staan, wat het aangenomen beginsel dier Kerken is, hoe ze met ons tegen alle recht in hebben gehandeld, en hoe onze voorstelling van de waarheid is. Er zijn nog altijd veel menschen, die er absoluut niets van weten, wat hier in Grand Rapids is geschied. Dan zijn er anderen, die een gansch verkeerde voorstelling hebben van onze beschouwing der waarheid, die werkelijk in den waan verkeerden dat wij ketters zijn. En toch zijn vele van die menschen het in den grond met ons eens, bedroeven ze zich over den afval in eigen Kerk, en zouden ze zeker met ons medegaan, indien ze de zaak verstonden. Hebben wij geen roeping tegenover dezulken? Ik meen van wel. Niet alleen zou het zeer goed zijn, konden we overal optreden en spreken; maar ook moest zulke arbeid worden opgevolgd door de menschen persoonlijk te bezoeken en met hen te spreken. Neen, het behoeft niet te doen te zijn om kerkjes te stichten. Persoonlijk heb ik daaraan allerm minst behoefte. Maar wel hebben we een roeping om den menschen de oogen te openen voor den afval der Kerk, opdat ze bewust mogen kunnen kiezen.

De velden zijn wit om te oogsten.

Maar de arbeiders zijn weinige.

Wij hebben thans vier predikanten, die gemeenten bedienen, en één, die hier en daar optreedt.

Ieder verstaat, dat Ds. Ophof en ondergeteekende, met het werk in eigen gemeente, het schoolwerk en het werk voor ons blad, de handen meer dan vol hebben. Ds. Vos en Ds. Verhil, pas in het ambt, en in een betrekkelijk moeilijk, zij het ook al geen groot arbeidsveld, hebben eveneens werk genoeg op het oogenblik. Dan hebben we onze studenten, niet genoeg in aantal om al de vacante gemeenten geregeld te bereiken met een stichtelijk woord op den dag des Heeren. Bovendien hebben die jonge mannen ook veel te veel werk. Ze moeten bij al hun schoolwerk elken Zondag uit om een stichtelijk woord te spreken, iets, dat ook beteekent, dat ze zeer dikwijls nieuwe preeken moeten maken. En nu verblijden we er ons in, dat we van hen 't getuigenis mogen hooren, dat ze zeer goede voldoening geven in de verschillende gemeenten. Toch ware het voor hun toekomst beter, indien ze zich meer geheel konden wijden aan hun

schoolwerk.

Zoo staan dus de zaken. De velden groot en wit om te oogsten. En de arbeiders zijn weinige.

En zullen er arbeiders komen, dan moet de Heere ze ons geven.

Hij heeft ons in de geschiedenis, die we hebben door-gemaakt, wel door ervaring willen leeren, dat we niet op menschen zullen zien, en geen vleesch tot onzen arm zullen stellen. Hoe geheel anders is het, in dit opzicht, met ons gegaan dan we ons hadden voorgesteld. In de eerste plaats waren er van het begin af mannen bij ons, die ons later hebben verlaten. In sommigen van hen stelden we althans vertrouwen, in anderen minder. Maar zeker is het, dat de Heere ze van ons heeft weggenomen. En van achteren kunnen we dankbaar zijn. Eerst zijn zulke ervaringen smartelijk. Maar als we er door geleerd zijn en we mogen Gods hand er in opmerken, dan blijkt het wel, dat het altijd het beste is, zooals de Heere den weg bestuurt. Ook hadden we van het begin het oog op predikanten der Christelijke Gereformeerde Kerk. En geen wonder. Ze schenen immers van ons te zijn. Ze stonden aan onze zijde. Ze waren het met ons eens. Het scheen alsof ze ook met ons zouden strijden. Doch toen het er op aankwam om naam en positie in de Christelijke Kerken op te geven, veranderden die broeders. Ook dit stelde eerst teleur. Wij vertrouwden op vleesch. En de Heere heeft ons geleerd, dat dit niet is naar Zijn wil. Hij nam ook die mannen van ons weg. En zoo is het meermalen gegaan. Wij wikken, God beschikt.

Wij moeten arbeiders hebben.

Wij kunnen ze niet maken.

God de Heere alleen door onzen Heere Jezus Christus kan ze ons schenken. De Heiland houdt de zeven sterren in Zijne rechterhand. Als Hij geen arbeiders, geen herders en leeraars schenkt aan Zijne gemeente, is het toch niets gedaan, al zwoegen wij ook van 's morgens tot 's avonds om predikanten te vormen. Op zijn best krijgen wij dan theologen in den wetenschappelijken zin des woords, godgeleerden, die echter niet van God geleerd zijn. En het is beter, dat we daarvoor bewaard blijven. Zeker, we moeten ook een opleiding hebben. Hoe beter onderlegd hoe liever wij het hebben met onze toekomstige leeraars. Er is geen onderwijs te goed voor hen, die Gods gemeente straks moeten voorgaan. Maar alleen de Heere kan ons mannen schenken vol des Heiligen Geestes, begaafd met talent en geestelijke kracht, gedrongen door de liefde Christi, om zich voor de zaak van Christus te geven, niet zichzelf te zoeken, maar het wezenlijk heil der Kerke Gods.

Dat moeten we verstaan.

En dat verstaande moeten we het ook belijden.

Belijden voor elkander en belijden voor onzen God. Alle hoogmoed en zelfvertrouwen weg. En in ootmoed moeten we het weer voor onzen God erkennen, dat Zijns alleen alle heil is, dat Hij ook alleen herders en leeraars ons kan geven, dat ons vertrouwen daarom alleen op Hem is.

Zoo komen we dan tot het gebed, dat Hem welbeha-

gelijk is. En op dat Hem welbehagelijke gebed zal Hij ons ook arbeiders schenken, opdat de velden geoogst mogen worden.

Bidt dan den Heer des oogstes, dat Hij arbeiders in Zijnen wijngaard uitstoote.

H. H.

EEN DOEL VAN ALLES

Wat wy, stervelingen, lijden,
Wat ons toekomt, is van HEM,
Wiens in 't hart gevoelde stem
Ons met meer dan donderklem
Toeroept, Hem dat hart te wijden,
Dat, hoe 't zich aan alles kleeft,
Nergens rust of steunsel heeft.

Woelen, wroeten, kruipen, draven
Door dit nietig aardsche draf;
Grijpen naar een handvol kaf;
Om den dorren boord van 't graf;
Lijf- en zielvermoeiend slaven;
Alles — roept ons: Heft het oog
Tot het middelpunt omhoog!

Wat, o stervling, is uw leven?
Eindloos zoeken naar de rust;
Altijd op en neer gehutst,
Nu in woeligheid van lust,
Dan door zorg of angst gedreven,
Met een hart dat, nooit verzaad,
Altijd naar iets anders staat

Vruchteloos is al 't beproeven
Van wat heel deze aard bezit.
Hoe uw boezem zich verhitt',
Uw bestaan heeft hooger wit:
God is 't al wat wy behoeven,
Niets dan Hy vernoegt het hart,
Naar vervulling opgespard.

Hiervan schenkt Hy u 't gevoelen;
Hiertoe spoort u alles aan;
Faalt de hoop, misleidt de waan,
Kronkelt zich des levens baan,
Wart ge u vast in eigen woelen;
't Is de erkentnis u ontprest,
Dat geene aard de heildorst lescht.

Wat dan langer om te zwerven
Door des warelds hobbelzee
In een steeds vernieuwend wee?
Voor onze oogen ligt de ree'
Waar wy 't eeuwig goed verwerven;
't Eenig, onafhankelijk goed:
God in 't wroegingvrij gemoed!

—Mr. W. Bilderdijk

THE INSTITUTION OF CHRIST'S CHURCH

Our previous articles constituted an attack upon G. Hoeksema's system of Church government—a system described by him in a booklet bearing the title "Can A Classis Depose A Consistory?" The fallacies of at least some of the principles incorporated in this system were exposed. It appeared that the thought-structure reared by G. Hoeksema must not be taken as a model or pattern for the institution of Christ's Church. We labored to show that in those circles where Hoeksema's machinery of church government is set in motion, religious liberty must needs become a mockery and a by-word.

This article is the first of a series in which we shall attempt to show how the framework of the Church should be constructed and what principles it must be made to exhibit, shall it meet with the approval of Christ. We want to learn from Scripture what the machinery of church government may be that Christ would have installed in His Church. Surely not that of which a spiteful clique, bent on grinding out of the Church a man or group of men not desired, may, to good advantage, avail itself of. Finally, we want to know what relation the one local church should be made to sustain to the other; how the various churches constituting a denomination should be connected. The character of this coalition and the principles governing it must be made matters of investigation.

As to the frame-work of the Church—its organization—the question arises whether one finds in Holy Writ a so-called model-organization exhibiting a form to which the frame-work of any present-day local church institution must conform. Our answer is an affirmative one. Holy Writ does provide us with a model. However, whereas the form of the institution of the Church of Sacred History changed as often as this Church would approach the boundaries of a succeeding epoch, we are compelled to make a selection.

In the Old dispensation the body of the Church was without a substantial, independent institution of its own. In the period from Adam to Moses the Church was projected, so to say, into a form of manifestation known as Patriarchal. The Church and the family were one. Hence, as to the sons and daughters of the patriarchal age, their being members of the family, at once constituted them members of the church organization of that day. And the father was, in virtue of his being the spiritual leader of his family, a shepherd in the Church. The Church and the family, then, were one.

However, immediately after the exodus the body of the Church was fitted, so to say, into a new form of manifestation, namely that of the theocratic state made to appear for the purpose of displaying, as a type, the peculiar properties of the Kingdom of Heaven. Until the advent of Christ, the Church is identified with the theocracy. Church and state are one. He being a citizen of the theocratic state was at once a member of Church. Those from without attaching themselves to

the Church of that day, did so by permitting themselves to be taken up into the Commonwealth of Israel. He whom the state cast off, had to consider himself expelled from the Church. Church discipline was exercised by the king in the name of God. Says the psalmist David: "A froward heart shall depart from me: I will not know a wicked person. Whoso privily slandereth his neighbor, him will I cut off: him that hath a high look and a proud heart will I not suffer I will early destroy all the wicked of the land; that I may cut off all wicked doers from the city of the Lord" (Ps. 101:3, 5, 8). Further, the prophet was at once a statesman. The affairs of the state (such as the removal of the seat of government to Jerusalem) were at once those of the Church. On the other hand, the king builds the temple and officiates upon the occasion of its dedication (King Solomon).

It was the exalted Christ who loosed the Church from the theocratic state of the old dispensation and gave it a new form having normative value and this of necessity as Christ builds His Church and determines how His body shall manifest itself in this world and in the world to come. Whereas the promise that in Abraham all the nations of the earth shall be blessed, was about to be fulfilled, the change had to be made. As was before said, in the old dispensation the Church was identified with a certain state. Consequently it had to be confined to a certain place and limited to a certain race. The Church, however, was destined, to express ourselves in the words of the Confession, to be spread and dispersed over the whole world. God had decreed to redeem sinners out of every kindred and tongue and people and nation (Rev. 5:9). Christ took his seat at God's right hand for the purpose of realizing this divine decree. The Church loosening itself from the old theocratic state and asserting itself as an independent organization signified that Christ exalted had begun to realize the aforesaid decree.

In the fulness of time, then, the church stepped forth as a substantial institution. No longer may the civil ruler, as did Constantine the Great, control the affairs of the Church; determine its policies and function as its head. Nor must the Church meddle with the affairs of the state, strive to become the power behind its throne, and take to its heart its interests. Doing so it—the Church—is again identifying itself with the state—*yea a state*; limiting itself to a race and to a place. Doing so, once more, the Church is making it impossible for itself to function as the Church universal commissioned by its King—the Christ—to preach the Gospel unto all nations, and to minister unto the needs of all men. Hence, there must be no flag in the Church, neither in time of war nor in time of peace.

The New Testament Church, then, was separated from the Theocratic state by Christ and made to manifest itself everywhere as an independent institution. The final clause of the sentence immediately preceeding implies that although there is but one body of Christ, dispersed over the whole world, the church as institution is

a local affair. In the beginning there was but one such institution located at Jerusalem. Soon there were several more. True to his calling the apostle Paul, a debtor both to the Jews and to the gentiles, proclaimed far and wide the Gospel of Redemption. His preaching, applied by the Spirit, had the effect of drawing out of the world the chosen ones of his day. Each local group of believers was told to assert itself as an organization. So it did. Thus it happened that in various places of the known world of that day the body of Christ was seen garbed in a form of manifestation identical to that of the church at Jerusalem. Hence, any one of these New Testament organizations presents a form in which the body of Christ must everywhere be seen.

We shall now approach one of these local institutions and view it nearby. We do so for the purpose of ascertaining its constituent elements. Doing so, what do we see? A community of believers shepherded by a pastor (the present day minister of the gospel), supervised by a bishop (the ruling elder), and administered to by the deacon (or deacons).

Concerning this organization many questions arise which we shall state and answer as we proceed. Let us set out by facing the question: Why is a community of believers ordered to organize, to project itself, so to say, as an institution? And the answer is ready: For the purpose of exhibiting the peculiar properties of Christ and His body—the believers. (This is at least one of the purposes.) Any ecclesiastical institution, not serving this purpose, is not the kind of garb in which the body of Christ should be seen.

Thus we distinguish between the body of Christ as such (church as organism) and this body assuming a visible form (Church as institution). The latter is related to the former as form and essence. Any body, let it be repeated, to be true to its character and purpose must visibly reveal itself as it is in essence.

It is well, I think, that we pause to define the terms *organism* and *institution*. An organism is a body whose activities and growth must be explained from an inner life-principle of which it (the body) is the seat but not the source. An institution is a systematic union of individuals working together for a common end. These definitions will be expounded presently.

The Church as institution, then, is the systematic union of the members of the body of Christ working together for a common good. The institution, let it be repeated, is the body projected and must display the properties peculiar to the body.

What, now, does Scripture say of this body? Holy Writ informs us among other things that this body, together with Christ its head, constitutes a kingdom; (b) that this body, together with Christ its head constitutes an organism.

Let us listen to Scripture. Col. 1:13, Who (God the Father) hath delivered us from the power of darkness, and hath translated us into the kingdom of his dear son.

That the Church with Christ as its head is an organism is the plain teaching of the allegory of the vine and the branches. John 1:1-5, "I (Christ) am the true vine, and my Father is the husbandman. Every branch in me that beareth not fruit, He taketh away: and every branch that beareth fruit, He purgeth it that it may bring forth more fruit . . . Abide in me and I in you. As the branch cannot bear fruit of itself, except it abide in the vine; no more can ye, except ye abide in me. I am the vine, ye are the branches: he that abideth in me, and I in him, the same bringeth forth much fruit: for without me ye can do nothing."

Let us now direct our attention to the above notices of Scripture respecting the body of the Church. It constitutes with Christ a kingdom at once exhibiting all the peculiarities of an organism. This kingdom, then, is but one of its kind; an altogether unique phenomenon. Of this uniqueness the term *holy organism* is the signification. It renders it (this kingdom) one not of this earth.

Let us now take a step forward and lay hold on the implication of the term *holy organism*. An organism we defined as a body whose growth and activities must be explained from an inner life-principle of which the body is the seat. It means that a body is capable of self-locomotion. It can move itself and is, therefore, a living organism. In this it differs from the machine which is moved by the application of force foreign to it. This applies also to the automobile which is pushed ahead by gas expanding in its cylinders.

An organism has still other peculiarities. The human body (to confine ourselves to the organism man) is constituted of members (the smallest unit of the body is the cell): the eye, the ear and the hand, etc., each having its own function and working together, in the event the body is normal, toward a common end. Further, each member is vitally connected with that region of the body where is located the seat of life. In the human organism this region is the head and the trunk. In the very moment of the removal of the head, the organism dies. On the other hand, a man lives without feet and hands. In man this life-principal is a personal spiritual substance called soul. Also in this respect, an organism differs from a machine. It has no region where is located the seat of life—a region with which the various parts are vitally connected. The machine is without life.

Again, of the body the head and, according to Scripture, the heart, represent the thinking and willing man. The head and the heart are the organs of thought and volition. Thus of all the organs, the head is the ruler and the king of the body. The important thing is, however, that this ruler of the body—the head—is not a foreign addition but an organical member of the body and vitally connected with it.

Once more, man is a living organism, functioning. Among other things, he hears, sees and speaks through the instrumentality of the ear, the eye and the organs of speech. However, the tasks of seeing and hearing are

not those of the eye and the ear as such, but first of all of the organism man, so that, let us say, the loss of an eye does not relieve it from its duty or task to see. It means that these tasks are inherent in the organism.

Further, if the entire body is healthy, there will be perfect co-ordination between the various members. Each member will obey the mandates of its king, the head. A member diseased, however, refuses to function when the head speaks.

Finally, peculiar to an organism is that its various members are the outgrowths, be it indirectly, of an original cell. Not so the various parts of a lifeless machine. These are assembled and fitted together. Thus the human race constitutes an organism. Its various members are the offspring of one man—Adam.

How many of the peculiarities enumerated above may be made to apply to the body of the Church? This is a matter for Scripture to determine. With our eye on the pages of Holy Writ, let us retrace our steps and determine to what extent an organism such as the vine and its branches and the human organism man images the characteristics of the body of the Church. Let it be said, in passing that Scripture itself speaks of the Church in terms of the human organism. Says Paul: "For as the body is one, and hath many members, and all the members of that one body, being many, are one body: so also is Christ. For by one Spirit are we all baptized into one body, whether we be Jews or Gentiles, whether we be bound or free; and have been all made to drink of one Spirit. For the body is not one member but many. If the foot shall say, Because I am not the hand, I am not of the body; is it therefore not of the body? And if the ear shall say, because I am not the eye, I am not of the body; is it therefore not of the body? If the whole body were an eye, where were the hearing? If the whole were hearing, where were the smelling? But now hath God set the members every one of them in the body, as it hath pleased him. And if they were all one member, where were the body? . . . Now ye are the body of Christ and members in particular" (I Cor. 12).

It is very plain that in this chapter, the apostle draws a comparison between the human body and the body of Christ—the Church. Again the question, to what extent may this body be taken as a figure of the body of Christ?

We set out with the assertion that an organism is a body whose activities must be explained from an inner life source or principle of which it, the body, is the seat. So, too, the body of the Church. It is an organism whose activities—the working of miracles, prophecy, discerning of spirits, divers kinds of tongues, interpretation of tongues, healing (I Cor. 12:10)—must be explained from an inner life source or principle which is God. The seat of this life is Christ. For it pleased the Father that in Him should all fullness dwell (Col. 1:19). It (this life) is imparted by the Spirit. Says the apostle: "But all these, namely the word of wisdom, the word of knowl-

edge, faith, prophesy, worketh that one and the selfsame Spirit, dividing to every man severally as He will (I Cor. 12:11).

Further, an organism is capable of self-activity. Likewise the body of Christ. Its operations, although worked by the self same Spirit are nevertheless its own. It is not the Spirit that prophesies but the body. The Spirit worketh prophesy.

Again, the human organism is constituted of members—the eye, the ear, the hand—each having its own function. Likewise the body of Christ. Let us quote Scripture once more. “Now ye are the body of Christ, and members in particular. And God has set some in the Church, first apostles, secondarily prophets, thirdly teachers, after that miracles, then gifts of healing, helps, governments.” The apostles, prophets, teachers and workers of miracles are so many members of the body of Christ. This is evident from the surroundings of this passage.—I Cor. 12.

Once more, each member, we said, is vitally connected with that region of the body where is located the seat of life. In the human organism this seems to be the trunk and the head. So, too, the body of the Church. Its seat of life is Christ. The members of the body of the Church are vitally connected with Him. Separated from Him, they wither and die. Abide in me, says Christ, and I in you. As the branch cannot bear fruit of itself, except it abide in the vine, no more can ye, except ye abide in me. I am the vine, ye are the branches. Elsewhere the apostle says: “Let no man beguile you of your reward in a voluntary humility and worshipping of angels, intruding into those things which he hath not seen, vainly puffed up by his fleshly mind, *and not holding the head (Christ) from which all the body by joints and bands having nourishment ministered, and knit together, increaseth with the increase of God* (Col. 11:18,19).

Again, the body has its head—the organ of thought and volition, and therefore the ruler of the body. So Christ is head, king, the ruler of his body—the Church.

Further, the organism man sees and hears through the instrumentality of organs—the eye and the ear. So the Body of Christ, it prophesies and teaches through its prophet and teacher. These tasks, however, are first of all those of the body of the Church and inherent in it, so that even though it should loose for a time its organs—the prophet and the teacher—the offices would remain.

Further, if the body of the Church is healthy there will be perfect co-ordination between its various members. Each will obey the mandates of its head and king—the Christ. A diseased member refuses to function and must be cut off ere it polutes the entire body.

Finally, the members of the body of the Church are the outgrowths of Christ the head in the sense that they derive from him the life which constitutes them new creatures. The branches are the outgrowths of the vine. At the same time, these members are God's workmanship created in Christ Jesus.

G. M. O.

ADVIEZEN AAN DE SYNODE DER CHRISTELIJKE GEREFORMEERDE KERKEN

Inzake Vermakelijkheden (Amusements)

Breed, zeer breed uitgewerkt is het rapport, dat in de Agenda, Deel I, der te houden Synode der Christelijke Gereformeerde Kerken is afgedrukt. Het beslaat meer dan een derde van dit deel der Agenda. De leden der commissie, die dit rapport opstelden, zijn de volgende personen: de leeraren E. J. Tuuk, H. J. Kuiper, R. B. Kuiper; Prof. H. Schultze; en Oud. H. Hekman. Zeker een deputaatschap dat wel voor zijn taak berekend was. En de Commissie heeft dan ook blijkbaar wel werk gemaakt van haar opdracht.

Er zijn echter slechts zeer weinig mensen, die zich de Agenda hebben aangeschaft. Er waren enkele honderden van gedrukt. Ze zijn herhaaldelijk geadverteerd in de kerkelijke bladen. Dr. Beets heeft er nog eens met nadruk op aangedrongen, dat de leden der Kerk zich deze Agenda toch zouden aanschaffen, vooral ook om dit rapport over de Amusements. Niets hielp. Er zijn slechts enkele exemplaren verkocht. Wij vinden dat een zeer slecht teeken. “Amusements” is immers het woord, dat tegenwoordig een brandende kwestie in de kerken aanduidt. Waarom stoort men zich er dan niet aan, als leiders licht verschaffen in deze gewichtige zaak? Het is een blijk, dat er geen belangstelling is. De Synode kan straks de dingen wel besluiten, ook wel uitspraken doen over wereldsche vermakelijkheden. Dat is goed. Daarvoor komt de Synode immers samen. En ik vrees, dat het volk nu reeds denkt: wat de Synode ook besluite, wij gaan toch onzen gang! Intusschen zal het voor ons noodig zijn een enigszins breede schets te geven van dit lange rapport, waaraan, zooals we zeiden, veel werk is besteed, maar waarmede we het niet eens zijn, en waarvan we oordeelen, dat het om zijn tweeslachtigheid zeer gevaarlijk is voor de Christelijke Gereformeerde Kerken. De leer der Drie Punten, de verderfelijke Gemeene Gratie leer, ligt aan het rapport ten grondslag. En op dien grondslag is het ten eenenmale onmogelijk een zuiver en gezond standpunt in te nemen ten opzichte der zoogenaamde “amusements.”

Het rapport der Commissie bestaat in drie stukken en een inleiding. In de laatste beschrijft de Commissie hare opvatting van de taak haar toevertrouwd. De drie hoofdstukken van het eigenlijke rapport zijn als volgt:

I. Ontwikkeling der Algemeene Beginselen, die aan de kwestie der vermakelijkheden ten grondslag liggen:

A. Ook onze vermaken moeten zoodanig van aard zijn, dat ze kunnen strekken ter eere Gods.

De mensch is geschapen om Zijn God te verheerlijken; en hij wordt van zijn zonde verlost om dit oorspronkelijk doel weer te kunnen bereiken. Met het oog op de kwestie van de “amusements” volgt uit dit hoofdbeginsel:

1. Dat onze vermaken op zijn minst niet mogen strijden met één van Gods geboden.

2. Dat de Christen de belangen van een inrichting, die in haar algemeen invloed boos is, niet zal bevorderen.

B. Onze vermaken moeten niet in strijd komen met de belangen van 's menschen welvaart.

1. Er is wel een plaats voor vermaken in 't menschen leven, voor zulke namelijk, die tot ontspanning naar lichaam en ziel kunnen dienen.

2. Vermaken, die onzen geestelijken welstand bedreigen zijn te veroordeelen.

3. En ook als ze niet opzichzelf geestelijk-zedelijk schadelijk zijn, mogen ze toch slechts een ondergeschikte plaats innemen in het leven.

C. Onze vermaken mogen niet in strijd komen met des Christens verhouding tot de wereld:

1. De Christen behoeft geen aparte, afgescheiden kringetjes te vormen om daarin te leven. Hij behoeft allen omgang met goddelooze menschen niet te vermijden. Gemeenschap met de wereld ("fellowship with unbelievers, p. 19) is gegrond op algemeene genade. In Zijn algemeene genade heeft God ook gezorgd, dat de goddeloozen gemakkelijkheden en ontspanningen zouden kunnen genieten. Er zijn geen "amusements" in de hel! (p. 19, rapport).

(Wij kunnen niet nalaten hier op te merken, dat die algemeene genade mannen toch wel een "silly" voorstelling van God hebben. Niet in de hel, maar op weg naar de hel zorgt God er nog voor, dat de goddeloozen zich nog een beetje kunnen vermaken! Wat toch een wreede genade, die menschen al spelend naar de hel laat gaan! —H. H.)

Ook stuit God de zonde zoodanig, dat de goddeloozen in hun spelen en vermaken niet altijd zondigen, ook nog wel goed kunnen doen. Een Christen kan dan ook met den goddelooze wel balspelen, b.v. (p. 19, rapport)! De commissie adviseert echter de geloovigen niet, om aan zulke gemengde spelen met de goddeloozen mee te doen. Het is wel niet verkeerd, maar toch gevaarlijk!

2. Maar de Christen mag nooit vriend der wereld zijn. (Wat toch een Judasachtige verhouding neemt de Christen dan aan. Hij kan wel heel vriendschappelijk met de lieden der wereld balspelen; maar toch geen vriend zijn!—H. H.)

3. Ware scheiding van de wereld bestaat in het ontwijken van het kwade in de wereld. (Mis, commissie! De ware antithetische verhouding van den Christen bestaat daarin, dat hij als een kind des lichts niet slechts het kwade ontwijkt, maar dat hij getuigt tegen alle goddeloosheid in de levensopenbaring der wereld. Laat de Christen dat eens doen en dan nog eens aan de wereld vragen om bal met hem te spelen!)

4. Ook moet de Christen zoo tegenover de wereld leven, dat zijn hart hoe langer zoo meer gespeend wordt aan de dingen, die voorbij gaan.

C. Ook moeten onze vermaken binnen de perken

der Christelijke vrijheid blijven. De Christen kan maar niet alles doen, ook al is het opzichzelf goed. Zoo kan men b.v. iets wel moeten nalaten, omdat men den broeder zou ergeren en aanstoot geven.

II. Toepassing dezer beginselen op drie vormen van wereldsche gemakkelijkheden:

A. Schouwburgbezoek:

1. Het theater is opzichzelf niet kwaad. De commissie is tenminste niet bereid om het als zoodanig te veroordeelen.

2. Maar zooals het bestaat in de werkelijkheid is het zeker boos en verkeerd:

a. Er worden nog wel goede stukken opgevoerd.

b. Maar de commissie raadt de geloovigen toch aan, om ook die niet bij te wonen: (1) Omdat het den broeder een aanstoot kan geven. (2) Omdat men toch niet altijd zeker kan zijn, dat een op te voeren drama nuttig en opbouwend is. (3) Omdat sommige goede stukken nog slechter zijn dan de verkeerde. Geven een valsche voorstelling van den godsdienst, etc. (4) Omdat men er op die wijze den smaak van krijgt. Geheelonthouding is daarom dan ook het veiligst.

B. De Bioscoop (Movie):

1. Geen verstandig mensch zal de bioscoop als zoodanig veroordeelen. De Kinematograaf is immers een heerlijke gave Gods. En wezenlijk verschil tusschen een stilstaand beeld en bewegelijke lichtbeelden is er toch niet.

2. Maar de bioscoop, zooals die werkelijk bestaat, dat is iets anders. Die is o, zoo slecht.

C. De dans:

1. Is natuurlijk als zoodanig niet te veroordeelen.

2. Maar de dans, zooals die in de wereld vertoond wordt, is onzedelijk.

D. Kaartspel en alle kansspel is om welbekende redenen te veroordeelen.

(Ik zou zeggen, de eenige conclusie, waartoe dit alles leiden kan, is dat we moeten zorgen, dat we Christelijke schouwburgen en Christelijke bioscopen krijgen en danszalen, die ingericht zijn naar den eisch des geloofs, waar de kinderen Gods kunnen spelen en dansen ter eere Gods. Maar de commissie denkt hier anders over. Dit blijkt uit:)

III. Wat moet de Kerk doen ten opzichte van leden, die toch deelnemen aan zulke gemakkelijkheden?

A. Den geest der wereldgelijkvormigheid bestrijden:

1. Door onderwijs in de leerstellige en ethische beginselen, die aan deze gemakkelijkheden-kwestie ten grondslag liggen.

2. Door te zorgen voor diepere ontwikkeling van geestelijk leven en geestelijke gezindheid (spirituality).

3. Door voortdurend te waarschuwen tegen wereldsche amusements.

4. Door te censureren, als men vermaand wordt en toch in de zonde van zulke wereldsche plaatsen te bezoeken, blijft leven.

Om dit ten uitvoer te brengen adviseert de Commissie de Synode:

a. Om er bij alle leiders, professoren, predikanten, ouderlingen etc. op aan te dringen, het volk te onderwijzen in de leerstellige en zedelijke beginselen, die het moet kennen, om staande te blijven.

b. Om de leiders te vermanen veel te bidden voor een verdieping en verrijking van het geestelijk leven.

c. Om er bij de leiders op aan te dringen toch zonder ophouden te waarschuwen tegen den geest van wereldgelijkvormigheid.

d. Om er bij degenen, die daartoe geroepen worden, op aan te dringen, bij de benoeming van onderwijzers etc. toch toe te zien, dat ze niemand toelaten, die in dit opzicht niet onbesproken in den wandel is.

e. De Kerkeraden te vermanen om in dezen met liefde maar ook met beslistheid op te treden.

f. De Kerkeraden te vermanen, om zulke personen, die niet in dit opzicht een godzalig leven willen leiden, als ze komen om belijdenis des geloofs te doen, te weigeren.

B. De Commissie acht het niet de taak der Kerk, om te zorgen, dat onze jeugd zich op godzalige wijze kan vermaken.

Wij hebben het rapport der Commissie, dat in het Engelsch werd geschreven in onze schets vrij vertaald doch wezenlijk juist weergegeven. En de lezer begrijpt, dat wij op dit rapport heel wat kritiek hebben. Wij zullen echter niet in bijzonderheden onze kritiek leveren. Zouden we dat trachten te doen, dan konden we zeker in dit nummer van ons blad dit gedeelte onzer adviezen niet beëindigen. En dat zou jammer zijn, want het is het laatste nummer, dat voor de Synode nog kan verschijnen. Daarom zullen we, ofschoon we gaarne dit belangrijke rapport wat meer in bijzonderheden zouden beoordeelen, ons moeten beperken tot de hoofdzaken.

En dan is onze hoofdaanmerking, dat de Commissie waarlijk de eigenlijke plaats van den Christen in de wereld niet zuiver heeft omschreven en daardoor ook zijn roeping en taak niet heeft gevat en zuiver voorgesteld. De grondbeschouwing der Commissie is niet antithetisch maar dualistisch, is eigenlijk Anabaptistisch. De lezer oordeele zelf. Volgens de voorstelling van de Commissie is het hoogste doel van den Christen om God te verheerlijken. Tot dat doel werd de mensch oorspronkelijk geschapen. Om dat doel weer te bereiken verlost God ook Zijn volk. Door de verlossing kan de Christen weer zijn oorspronkelijk doel (original purpose) bereiken, namelijk om God te prijzen en groot te maken. Dat is dan ook zijne roeping in de wereld.

In deze aanduiding van het allerhoogste beginsel van des Christens leven en roeping zit de antithese niet. Toch was het voor de rechte beschouwing der dingen zeer beslist noodig geweest, dat de Commissie de antithetische gedachte hier van stonde aan had gevat. Ze had dit zoo moeten uitdrukken, dat het Gods doel is met Zijn volk in de wereld, *dat het Hem verheerlijkt tegen-*

over een wereld, die in het booze ligt en daardoor die wereld veroordeelt. Het wordt geroepen om God antithetisch te dienen, te verheerlijken, lief te hebben. God aanhangen en de wereld verwerpen; God liefhebben en den Mammon haten. Door te wandelen in het licht en van het licht te getuigen veroordeelt hij de wereld. Had de Commissie dit scherp gevat en uitgedrukt, ze had een andere richting gegeven aan de ontwikkeling harer lijn in het rapport.

Nu krijgt de Commissie dualisme. Want volgens de voorstelling der Commissie moet de Christen God verheerlijken in de wereld. En in die wereld is, naar de beschouwing der Commissie, veel goeds door Gods algemeene genade, maar er is ook veel kwaad. En nu is het de roeping des Christens om dat kwade te *ontwijken*, maar om met het goede mede te doen. De goddelooze doet ook nog het goede. Dat komt door de Gemeene Gratie. En nu leeft de Christen een dubbel leven. Op den grondslag dezer gemeene gratie leeft hij met den goddelooze mee, heeft hij gemeenschap met hem, doet hij vele dingen in 't gemeen met hem, vermaakt hij zich met hem en speelt bal met hem. Maar naar zijn wedergeboren leven en de goddeloosheid des ongeloovigen houdt hij zich verre van dezen en moet hij het kwade in de wereld *ontwijken*. In dit laatste is de Commissie metterdaad Anabaptistisch, want mijding is juist doopersch. (De commissie gebruikt hier het woord: *avoid*.)

Heel deze beschouwing nu is valsch.

De zuivere beschouwing is die der antithese. Zij gaat uit van het grondbeginsel, dat de Christen geroepen is om zoo zijn God te dienen en te verheerlijken, te lieven en te belijden, in het licht te wandelen en in heiligmaaking des levens, dat hij zodoende de wereld veroordeelt. Het licht moet de duisternis bestraffen, bestrijden en overwinnen. Het terrein voor deze openbaring van het licht tegenover de duisternis is heel het leven dezer wereld, met alle middelen en gaven en krachten en talenten. Het is het terrein van staat en maatschappij, van handel en nijverheid, van wetenschap en kunst, van muziek en zang, van blijdschap en genot, van vermaking en ontspanning. Op al deze terreinen leeft Gods kind naar zijn roeping als een kind des lichts, verkondigende de deugden desgenen, die hem geroepen heeft. Maar ook leeft de goddelooze altijd uit het beginsel der vijandschap tegen God en hij openbaart zich ook wel degelijk als een vijand Gods. En nu wil Gods kind niet de Doopersche mijding. Als hij zijn roeping verstaat, dan trekt hij zich niet uit de wereld terug. Ook wil hij het kwade niet slechts ontwijken. Maar hij wil het veroordeelen en strijden voor zijnen God op elk terrein des levens. Zoo loopt de lijn zuiver naar Gods Woord. En als dit beginsel gehandhaafd wordt, dan is er ook van een spelen en zich vermaken met de lieden, die vijanden Gods zijn geen sprake. Wie de opsteller is van dat gedeelte van het rapport, waarin de opmerking over dat balspel voorkomt, weet ik niet, maar wie der Commissieleden het ook neerschreef, zeker is het, dat hij zijn eigen advies wel eerst

mag opvolgen en ernstig bidden om verdieping en verrijking van zijn geestelijk leven, eer hij op zulk een voet met de goddeloozen leeft, dat hij met hen en zij met hem best een vriendschappelijk spelletje bal kunnen spelen!

Uit dit beginsel komt het ook voort, dat de Commissie schouwburg en bioscoop niet beslist veroordeelt. De werkelijk bestaande schouwburg en de bioscoop, zooals wij die kennen, ja, die is verkeerd. Maar het opvoeren van een tooneelstuk kan niet worden veroordeeld opzichzelf. Wij vinden dit een gevaarlijk advies aan de kerken, met name in den tijd waarin wij leven. Immers is het niet alleen zoo, dat vele kinderen Gods met de wereld meedoen, met de goddeloozen spelen en zich vermaken, maar men haalt die wereld ook in de kerk. Men bezoekt niet alleen schouwburg en bioscoop, maar men brengt de schouwburg en vele andere dingen op het terrein der Kerk over. Dat is nog veel erger dan schouwburgbezoek. De geestelijke levensernst wordt gemist. De jongelieden kunnen geen feestje meer hebben, of er moet een tooneelstuk worden opgevoerd, dat dan wel Christelijk heet, maar waarin toch maar met gebed en gebod wordt gespot. Dat is de werkelijkheid. En daarover geeft de Commissie geen advies. Alleen maar geeft de Commissie toe, dat het theater in het abstract genomen wel goed kan zijn. Welnu, wat is nu logischer, dan dat onze jongelieden uit zulk een advies de conclusie trekken, dat wij dan geroepen zijn om Christelijke tooneelstukken op te voeren, en een Godverheerlijkend theater op te zetten! Natuurlijk is dat onzin, maar de onzin is van de Commissie.

Het rapport der Commissie is tweeslachtig, halfslachtig, en daarom zeer gevaarlijk. En wij voorspellen, dat, als de Synode dit rapport alzo aanneemt het absoluut de kerken niet zal baten in den strijd tegen wereldgelijkvormigheid. Het is een poging om de verdrinkende Kerk te wijzen op enkele grassprietjes aan den kant van den stroom, haar aanradende om zich daaraan vast te houden, inplaats van haar te trekken uit den stroom en haar te redden.

De Standard Bearer adviseert dan ook de Synode (de veronderstelling in dit advies is, dat ons eerste advies reeds werd opgevolgd en dat de verderfelijke leer der Drie Punten is ingetrokken, om uit te spreken:

A. In betrekking tot het rapport der Commissie:

1. Dat ze zeer waardeert den velen arbeid door hare deputaten verricht, ofschoon ze zeer betreurt, dat zooveel redeneering noodzakelijk was, om duidelijk te maken, dat zich vermaken met de wereld in schouwburg en bioscoop, in spel en dans, zonde is; aangezien dit onder ernstige kinderen Gods zonder eenige redeneering volkomen zekerheid heeft.

2. Dat ze, ofschoon de punten van advies aan het einde van het rapport beter zijn dan het rapport zou doen verwachten, het rapport in zijn geheel toch niet kan aanvaarden, maar zeer beslist moet verwerpen:

a. Omdat ze niet mee kan gaan met de grondbe-

schouwing der Commissie, die wortelt in de onschriftuurlijke en ongereformeerde leer der algemeene genade. Zij veroordeelt beslist het volgende:

(1) God geeft aan de goddeloozen op weg naar de hel in Zijne genade nog gemakkelikheden, "amusements."

(2) En de goddelooze kan zich in die amusements ook op een niet-zondige wijze vermaken.

(3) Het kind van God kan daarom ook in deze wereld wel met de kinderen der boosheid spelen en zich vermaken.

b. Omdat de Synode niet mee kan gaan met de Commissie, waar ze het theater en de bioscoop en den dans als zoodanig niet beslist veroordeelt. De zonde mag niet gespeeld. Het heilige laat zich niet spelen. En opspringen van vreugde in den Heere is gansch iets anders dan het kunstmatige dansen.

B. In betrekking tot de zaak zelf:

1. Dat het de roeping van den Christen is, om antithetisch in de wereld te leven, zijn God te verheerlijken tegenover een wereld die in den Booze ligt. Deze wereld is geen speeltuin, maar een strijdperk.

a. De Christen moet niet uit de wereld gaan.

b. Maar in de wereld uit het beginsel der wedergeboorte leven.

2. Dat het daarom voor hem geestelijk onmogelijk is, om met de kinderen der duisternis, tegen wier zonde hij moet getuigen, zich te vermaken en te spelen, want dit laatste veronderstelt een zekeren grondslag van vriendschap. De vriendschap zelf der wereld is vijandschap Gods. Een kind van God heeft geen behoefte aan schouwburg, bioscoop en dans. Hij walgt van die dingen.

3. Zij vermaant alle leiders, predikanten, professoren, onderwijzers:

a. Om zelf in dit opzicht een voorbeeld der kudde te zijn en niet te zoeken de dingen die beneden zijn, maar de dingen die boven zijn.

b. Om de Christenen te onderwijzen, naar hun beste krachten, nacht en dag (want de zaak is zeer ernstig) in dit geestelijk antithetisch beginsel vooral ook zooals het van toepassing is op zoogenaamde "amusements."

c. Om den Heere aan te loopen als een waterstroom, met belijdenis van eigen schuld en ontrouw en laksheid (want de leiders gaven het volk dikwijls een verkeerd voorbeeld in het zoeken der dingen die beneden zijn), dat Hij zich over Zijne Kerk ontferme, Zijn volk de oogen opene, en den invloed der goddeloozen uit Zijne Kerk verbanne.

4. Zij vermaant de Kerkeraden:

a. Om naarstiglijk de schapen der kudde te onderwijzen en te vermanen, opdat velen tot bekeering komen en verlost worden uit de macht der wereld-gelijkvormigheid, die de Kerke straks zal verderven.

b. Om diegenen, die na herhaaldelijk onderwezen en vermaand te zijn, toch blijven toonen, dat ze hun ver-

maak hebben in de dingen der wereld, aan te merken als geestelijk dooden en vervreemd van het leven Christi, en hen uit het midden der Kerken weg te doen, opdat ze geen aanstoot geven.

5. Zij spreekt uit:

a. Dat er ook zoo wel een plaats is in het leven van Gods kind voor ware ontspanning, geestelijk en lichamelijk, ofschoon die plaats slechts zeer klein en gering is.

b. Maar dat ze geheel er zich van verzekerd houdt, dat mits naar bovenstaande beginselen wordt gehandeld en de Kerk weer zuiver geestelijk-antithetisch streeft te leven, de plaats en de aard dezer ontspanningen gerust kunnen worden overgelaten aan ieders conscientie. Het zoogenaamde "probleem der amusements" zal ophouden een probleem te zijn.

Met eerbied onderworpen,

De Standard-Bearer.

H. H.

UGHT NOT THE CHRIST TO HAVE SUFFERED THESE THINGS, AND TO ENTER INTO HIS GLORY?—Luke 24:26.

It was toward evening; the day was far spent when the two disciples reached Emmaus; yet there was time enough for them, after they had dined, to return by daylight to Jerusalem (a distance of about seven miles, or two or three hours' walk) and to be present at that evening meeting, in the midst of which Jesus was seen by them once more. It must have been between mid-day and sun-set that the journey to Emmaus was taken. Of the two travelers, the name of the one only has been preserved; that of Cleopas, generally believed to have been a near relative of Christ—the husband of the Virgin Mary's sister. It was not, however, the closeness of the relationship to Jesus which won for them the privilege of that strange conversation by the way. Had nearness of relationship had anything to do with the matter, there was one surely to whom, above all others, we might have expected that He would appear on the day of resurrection. Yet neither on that day, nor on any of the forty days He spent on earth thereafter, does Jesus seem to have made any special manifestation of Himself to His mother, or indeed to have taken any individual notice of her whatever. Her name does not once occur in the record of this period of our Redeemer's life. It looks as if with that kindly, son-like notice of her from the cross, Jesus had dropped the recognition of the earthly relation altogether, as one not suitable to be carried into that kingdom to whose throne He was about to ascend.

And as it was nothing in their outward relationship to Jesus, so neither was it anything in the personal character, position or services of these two men which drew

down upon them this great favour from the Lord.

They had occupied no prominent place beside the Saviour in the course of His ministry. They had exhibited no peculiar strength of attachment to Him, or to His cause. Had Peter and James and John been the travelers, it would not have been so remarkable that He should have given them so many of the hours of that first day of His resurrection life; more hours in fact, than He ever gave to any two disciples besides; nay, so far as we can measure them, more hours than He gave to any other interview of that period, perhaps as many as were spent in all the other interviews together, for generally they were very brief.

What was there in these two men to entitle them to such a distinction? They were not apostles, nor were they of any great note among the seventy. Our Lord's first words to them may perhaps help us to understand why it was that He joined Himself to them. He had been seen walking beside them, so close as to hear somewhat of their conversation. But they are so intent upon the topic that engrosses them, that they notice not that a stranger had overtaken them, and been in part a listener to their discourse. At last, in manner the easiest and most natural, least calculated to give offense, expressive at once of interest and sympathy, Jesus breaks in upon their discourse with the inquiry, "What manner of communications are these that you have to one another, as ye walk and are sad?" That sadness, who can tell what power it had in drawing the man of sorrows to their side? It was to Mary, weeping in her lonely grief; to Peter, drowned in tears of penitence—that He had already appeared. And now it was to these two disciples in their sorrow that He joins Himself: so early did the risen Saviour assume the gracious office of comforting those who mourn, of binding up the broken heart. But in Mary, Peter and these two disciples, three different varieties of human grief were dealt with. Mary's was the grief of a grateful and affectionate heart, mourning the loss of one beloved; Peter's was the grief of a spirit smitten with the sense of a great offense committed. The grief of the two disciples was that of men disappointed, perplexed, thrown into despondency and unbelief. It is especially noticed that it was while they communed together, and reasoned with one another, that Jesus drew near to them. There was much about which they well might differ and dispute. The yielding of their Master to the power of His enemies, and His shameful crucifixion two days before—how could they reconcile with His undoubted pretensions and power, as a prophet so mighty in words and deeds? This one that other saying of His, pointing to a future, never now as they fancied, to be realized, what could they make of them? Had Jesus Himself been disappointed, deceived; had he imagined that the people would rise on His behalf, and prevent His crucifixion? That might have been, had He not so often shown that He knew all that was passing in men's hearts. Could He then have been ignorant how

the multitude of Jerusalem would feel and act? There was truth, too, in what so many of them had flung reproachfully in His teeth, as He hung upon the cross: He had saved others, why did He not save Himself? What a confused heap of difficulties must have risen up before these two men's eyes as they reasoned by the way. And then besides, there was what they had just heard before they left the city — the report of some woman that they had gone out, and found the sepulchre empty, and had seen angels, who told them that He was alive. They indeed might easily have been deceived; but Peter and John had also gone out. It is true, they had seen no angels, nor had any one, that they had heard of, seen the Lord Himself. But the sepulchre had been found empty. The women were right so far; were they right also in what they had said about the angel's message? Could Jesus actually be alive again? We wonder that these two men could have left the city at the time they did; we wonder at this the more because we know that, had they but waited an hour or two longer, they would have had all their troubles resolved. It is clear enough, however, that neither of them had any faith in the resurrection; and as clear as they were dissatisfied with their unbelief — altogether puzzled and perplexed. Ignorant, they needed to be taught; deeply prejudiced, they needed to have their prejudices removed. For hours and hours, for days and days, they might have remained together without clearing up the difficulties that beset them. But now, in pity and in love, the great Enlightener Himself appears — appears in the garb of a stranger who joins them by the way. They do not at first, they do not all through the earnest conversation which follows, recognize him.

In reading the accounts of all the different appearances of Christ after His resurrection, the conviction seems forced upon us, that some alteration had taken place in the aspect of our Saviour, enough to create a momentary hesitation in recognizing Him, yet not enough, after a close inspection, to leave any doubt as to His identity. In the garden, Mary was so absorbed in her sorrow, so utterly unprepared to meet the living Christ — she looked so indirectly, with such a heedless glance at the stranger, whom she took to be the gardener — that we do not wonder at her failing to see at first who He was. So soon however, as her name was uttered, and she turned and fixed that steadier look upon the speaker, the recognition was complete.

To the woman by the way, to whom next He showed Himself, His very salutation revealed Him, and left them no room for doubting that it was He. They held Him by His feet, too, for a moment or two, as they worshipped, and got the evidence of touch as well as sight to assure them of His bodily presence. That evening, in the upper chamber, the disciples were assembled. They could not be taken by surprise. They were prepared by the reports of Mary Magdalene, of the woman, of Peter, of the two disciples from Emmaus, to believe

that He was alive; yet when Jesus stood in the midst of them, they supposed that they had seen a spirit; so troubled were they at the sight, so incredulous were they even as they looked at Him, that He had to say to them, "Why are ye troubled, and why do thoughts arise in your hearts? Behold, My hands and My feet, that it is I Myself; handle me and see, for a spirit hath not flesh and bones as ye see me have;" and still further, to remove all doubt, He asked that some meat should be presented, and He took the piece of broiled fish and the honeycomb, and did eat them in their presence. It may have been the sudden appearance of Christ in the midst of them, while the doors of the chamber remained unopened, which in part, begot the belief that it was a spirit that stood before them; but that there was something too in the changed appearance of their Master, which helped to sustain that belief, is evident from what is told of His next appearance by the lake side of Galilee. John's quick eye and ear recognized Him from the boat; but when they had all landed and gathered about Him, "None of them," it is said, "durst ask Him, 'Who art thou?' knowing that it was the Lord." Whence the desire to put such a question, but from a passing shadowy doubt, and whence the doubt but from some change in His appearance? When afterwards on the mountain which He had appointed, Jesus showed Himself to about five hundred brethren at once, they saw Him and worshipped; but some, it is said, doubted — those, let us believe who saw Him then for the first and only time, and on whom the sight seems to have had the same effect that it had in the first instance on nearly all who witnessed it. It seems to us the best if not the only way for accounting for this, to suppose that the resurrection body of our Lord had passed through a stage or two in its transition from the natural into the spiritual body; from its condition as nailed upon the cross, to its etherealized and glorified condition as now upon the throne.

There was, however, something special of the two disciples traveling to Emmaus. They might not have recognized Him, as clothed perhaps in the garb of an ordinary traveler, he put His first question to them by the way; but when He assumed the office of their instructor, and, showing such intimate acquaintance with the Scriptures, made their hearts burn within them, as He unfolded their new meaning must they not many a time have turned upon Him a very searching look, wondering as they looked, who this strange teacher possibly could be? Yet were two or three hours spent in that close and earnest conversation without their once suspecting that it was the Lord. How accurately does this accord with the different statements of Mark and Luke. Mark distinctly tells us that He appeared to them in another, in a strange form — a form different from that in which they had seen Him previously. He appeared to them, as to all the others, somewhat changed in aspect; but had that been all, they would speedily have recovered from their first surprise, and ere many

minutes would have identified Him. For a reason, however, the Lord purposely concealed Himself till His work of instruction was completed, and drew a veil of some kind over their eyes, which hindered their discovery of Him by the way.

He comes to them as an entire stranger; such as they might naturally have met upon the road, and it is as a stranger that throughout he converses with them. "What manner of communications," he says, "are those that ye have one to another, as ye walk and are sad?" Little need, thought one of them (his own deep interest in them leading him, perhaps, to exaggerate that felt by the general community) — little need of asking such a question. Of what could any two men leaving Jerusalem, only two days after that crucifixion had occurred — of what else then of it, and Him the crucified, could they be talking? "Art thou only," says Cleopas, "a stranger in Jerusalem, and hast not known the things which are come to pass there in these days?" And the stranger says to him, What things? Thus it is, by questions needless for him on His account to put, but very useful to them to answer, that Jesus draws out from them that statement, which at once reveals the extent of their ignorance and incredulity, but, at the same time, the amount of their belief, the strength of their attachment to Christ, and the bitterness of their grief which the disappointment of their expectations regarding Him had created. A stranger though this man is to them, they do not hesitate to confess their faith in Jesus of Nazareth as a prophet mighty in words and deeds; obnoxious as they know the now hated sect to be they do not hesitate to acknowledge themselves openly as disciples of this persecuted and now crucified Nazarene, though the hope they once had, that he should have been the Redeemer of Israel, they must confess themselves to have relinquished. Nay so far as the kindly and sympathizing inquiry of this stranger won for Him a way into their confidence, that, as if He must be interested in all that concerned the discipleship of Jesus, they tell Him what certain women of their company, and certain others of themselves, had reported about the sepulchre.

The stranger's end is gained. The wound has been gently probed; its nature and its extent revealed; and now the remedy is to be applied. He who has asked to be informed, takes the place of the instructor; He who had been reproached for his ignorance, reproaches in his turn. "O fools and slow of heart to believe." Slow of heart indeed, and difficult to convince had they been, who, after such explicit declarations of His own beforehand, that He should be delivered up to the rulers, and suffer many things at their hands, and be crucified and rise again the third day, had nevertheless remained so obstinate in their incredulity. The rebuke was needed. Yet how faithful are the wounds of a friend; he wounds but to heal; He rebukes the unbelief, but instantly proceeds to remove its grounds, even as He rose from His slumber in the storm-tossed fishing boat, first to rebuke

the disciples for their unbelieving fears, and then to quiet the tempest, which had produced them. The one great misleading prejudice of the disciples had been their belief that the path of the promised Messiah was only to be one of glory. To rectify that error it was only required that they should be made to see that the predicted triumph and glory were alone to be reached through the dark avenues of suffering and death. "O fools and slow of heart to believe all that the prophets have spoken: ought not Christ to have suffered these things and to enter into His glory? And beginning at Moses and all the prophets, He expounded to them in all the Scriptures the things concerning Himself. Either Christ, then is not himself to be believed — in which case it were useless to hear and read anything about Him — or in those Old Testament Scriptures there are to be seen everywhere prophetic fingers pointing forward to Him. To search those Scriptures, and to find little or nothing there of Christ, little or nothing to show how it behooved him to suffer, and then to enter into the glory, is to handle them after a very different fashion from that in which they were handled by our Lord Himself.

It is not likely that these three travelers had a copy of the Old Testament in their hands. It was not by reference to chapter and verse, that the exposition of the Saviour was conducted; it was by no minute criticism of words and phrases, that the conviction of these way-faring men was carried. They were familiar generally with Scriptures. One or two of the leading prophecies of the Messiah, such as that first one by God Himself in Paradise, as to the seed of the woman and the serpent; such as that of Moses as to the raising up of a prophet like unto himself; such as that of Isaiah, when he saw His glory, and testified beforehand of the sufferings by which that glory should be preceded and entered; such as that of Daniel about the Messiah being cut off, but not for Himself — Jesus may have quoted. But not alone from direct and specific prophecies — from the pascal lamb and the smitten rock, and the serpent of brass, and the blood-sprinkled mercy-seat, but from the whole history of the Jewish people — from the entire circle of types and ceremonies and sacrifices, did Jesus draw forth the materials of that wonderful exposition by which, for two hours or so, He kept those listening men hanging on His lips. As we think who the expounder in that instance was, and what the materials of His exposition, how natural the expression — Would that I had heard all these things concerning Christ. But have we not the substance of that exposition, as much of it as is needful for us to have, preserved in the writings of the New Testament, and may we not be sure that if we believe not them, neither would we be persuaded though one rose from the dead, as Jesus that morning had done, and should teach us even as He taught those two disciples.

There was something indeed sublimely interesting in that two hours' walk and talk of these three men on the way to Emmaus. Had you been on the road that

day, had you met these travelers as they journeyed on, beyond the earnestness of their conversation with one another, you would have seen nothing remarkable about them, nothing to make you turn and look back upon them as they passed. Two of them are men in humble attire, traveling in the humblest fashion, returning to one of the humblest village-homes: and the third, there is nothing about Him different in appearance from the other two; nothing to keep them conversing with Him as their equal, one with whom the most unrestrained familiarity might be used. Yet who is He? He who that very morning had burst the barriers of the grave; He in honour of whose exit from the tomb angels from heaven had been dispatched to watch at the foot and at the head of the sacred spot, where in death his body had for a time reposed; He who was now upon His way to enter into that glory which He had with the Father before the world was—Incarnate deity fresh from the conflicts and the victories of the garden, the cross, the sepulchre. It is literally God walking with men, men walking, though they knew it not, with God. History tells us of earthy sovereigns stripping themselves at times of all the tokens of royalty, for the purpose of mixing on equal terms with the humblest of their people; but history never told, and imagination never pictured, a disguise like this. But why was this disguise adopted and in this instance so long preserved? May it not have been to obtain such a simple, natural easy access for the truth unto these two men's minds and hearts, as to give it, even when unsupported by the weight of his own personal authority, a firmer and securer hold? Whatever may have been the more special object as regards the two disciples, wonderful indeed was that condescension of our Lord which led Him to give so many hours of His first resurrection-day to this humble office. The divine Redeemer thought it not a task too lowly; and by devoting in His own person, so much of that first Christian Sabbath to it, has He not at once left behind Him a pattern of what all true and faithful exposition of the Scriptures ought to be, even the unfolding of things touching a once crucified, but now exalted Saviour.

It was with heavy hearts that the two disciples had left Jerusalem; and had all the journey been like the first few paces of it, it had seemed a long way to Emmaus. But they are at the village now, and the road has never appeared so short. And now this stranger, whose discourse had so beguiled the way, and made their hearts so burn within them, makes as if he would go farther. Emmaus, it would seem, is not His resting-place. But how can they part from Him? How may that conversation, which had shed such a fresh light into their understanding, such a new hope into their hearts, be prolonged? They invite, they urge Him to remain. He gives, He makes the opportunity for their constraining Him to be their guests. He suffers violence to be used with Him; and then, when He had brought out all the strength of desire and effections toward Him in the ear-

nest entreaty, He yields to the urgency He had Himself excited. The two disciples constrain Him, and He goes in apparently to abide with them. They have Him now, as they think, with them for the whole evening. And what an evening it shall be, when, supper over, the conversation of the wayside may be removed. The humble table is quickly spread. He whose home it is prepares to do the duty of the host. The duty is taken out of his hands. The mysterious stranger takes the bread; He blesses, He breaks, He gives. Who but one could bless and break and give in such a way as this? The scales fall from the disciples' eyes. 'Tis He, their own lost but now recovered Lord and Master. Let Him wait but a moment or two, they shall be clasping Him, as Mary would fain have done, to their hearts, or, falling down, as the woman did, and worshipping at His feet. Time is not given them. He reveals Himself and disappears. This moment known by them, the next vanishing from their sight.

G. M. O.

NAAR SION TREKT MIJN HART

Wie weet den weg naar de hemelsche stad?
's Werelds gewoel maakt mij moe, maakt mij mat!
De straten bevlekt van den bloedigen strijd,
De muren bedekken den giftigen nijd.

Ach, had ik vleugels, ik vloog naar omhoog,
Over de heuvels! de wolk mij ontoog
Aan 't leven der aarde; in de hemelsche zaal,
Verheugd zat ik aan bij het heilige maal.

Daar zijn geen armen, daar zijn allen rijk,
Jezus is Koning en wij Hem gelijk!
Daar heerscht eeuwig vrede, door niets meer gestoord,
De Engel des Hoogsten houdt wacht bij de poort.

Daar zijn de zangers, zij zingen het lied
Gode ter eer, wat hun ziel is geschied.
Ik hoor al het "Heilig," het "Heilig is Hij,"
Het "Heilig de Heer", die mij rein maakte en vrij!"

Stil wil ik trekken in pelgrimsgewaad
Tot God mij roept in Zijn hemelschen staat;
Wel wil ik hier dragen gewillig mijn kruis,
Maar daar is mijn woning, 'k heb heimwee naar huis!

Refrein voor elk vers:

Boven in Sion, eindigt de smart.

Ach, naar dat Sion trekt mij mijn hart!

Uit "Kruis en Kroon."

VOORJAARSBIDDAG-OVERDENKINGEN IN 1928

(Slot)

Het is biddag geweest voor het gewas, voorjaarsbiddag!

Zullen ook wij nog in het gebed tot God gaan, om een zegen van Hem te vragen als hulpbehoevende en van Hem afhankelijke schepselen?

Kunnen wij dan onszelf niet meer helpen? Is er in ons dan geen kracht meer?

Wij hebben toch, niet waar, ons onovertreffelijk Roode Kruis, dat Nationale hulp biedt in 't groot, dat als de nood aan den man komt, nimmer faalt, gelijk in de pers werd verkondigd, toen *Gods* regens, Staat na Staat onder water zetten, en mensch en dier verdrongen, en huis en veld werden verwoest?

Hebben wij plaatselijk ook niet de "community chest" ten einde daaruit het koude, maar toch ook zoo dierbare en flink verdiende, geldje te nemen, tot leniging van lokale ellenden en nooden; zoodat wij aan onze deur niet telkens worden lastig gevallen en verveeld of verschrikt met bedelpartijen en aalmoesvragers?

En kunnen wij dan voorts ook geen wetten maken door middel van onze dienaren, die wie door onze stem een eervolle plaats geven in onze wetgevende lichamen; wetten die nog meer de volksgezondheid bevorderen en de krachten sterken; zoodat *wij* niet ziek worden door de arme menschen met hun toring en hun bloedarmoede en longkoorts en klierziekten, en wij niet naar andere streken hebben te vluchten voor de "flu" of voor de pokken?

Wetten, die regen geven en zonneshijn, naar ons believen; die de muggen weggagen en de cholera! —

Hoort wat Jesaja, de Godsgezant, zegt van het volk Gods en tot het huis van Jacob:

Ga in de rotssteen en verberg u in het stof, vanwege den schrik des Heeren en om de heerlijkheid Zijner Majesteit!

De hooge oogen des menschen zullen vernederd worden, en de hoogheid der mannen zal nedergebogen worden, en de Heere alleen zal te dien dage verheven zijn!

Want de dag des Heeren der heirscharen zal zijn tegen allen hoovaardige en hooge, en tegen allen verhevene, opdat hij vernederd worde . . . en de hoogheid des menschen zal gebogen en de hoogheid der mannen zal vernederd worden, en de Heere alleen zal te dien dage verheven zijn en elk een der afgoden zal ganschelijk vergaan.

Dan zullen zij in de spelonken der rotssteenen gaan en in de holen der aarde vanwege den schrik des Heeren en vanwege de heerlijkheid Zijner majesteit wanneer Hij zich zal opmaken om de aarde te verschrikken.

Te dien dage zal de mensch zijn zilveren afgoden en zijn gouden afgoden welke hij zich gemaakt heeft om zich daarvoor neder te buigen, wegwerpen voor de mol-

len en vledermuizen; gaande in de retsen der rotsen en in de kloven der steenrotsen, vanwege den schrik des Heeren en vanwege de heerlijkheid Zijner majesteit, wanneer Hij zich zal opmaken om de aarde geweldiglijk te verschrikken!

— Laat gijlieden dan af van den mensch, wiens adem in zijn neus is; want waarin is hij te achten? (Jes. 2:22)

— Want zie, de Heere HEERE der heirscharen zal van Jeruzalem en van Juda wegnemen den stok en den staf, allen stok des broods en allen stok des waters; . . . (Jesaja 3:1).

Neen, wij hebben niet denzelfden grondslag, hetzelfde gezichtspunt, als de Methodist-Episkopaalsche predikanten in ons land, als de Federal Council of the Church of Christ in America. Maar hun *vrees* deelen wij "dat het verkeerd gaat" in ons land, *hun* oordeel is ook het onze, dat wij op weg zijn, in pers en kathedraal, met educatie en politiek, om ons een nieuwen godsdienst te formeeren, de afgoderij met wat "Vaderland" wordt genoemd, en niets anders is dan de aanbidding van Mammon en wereldmacht. God behoede ons vaderland! En Hij bekeere ons tot den levenden God!

Die woorden van Jesaja 2:22 en 3:1:

— Laat gijlieden dan af van den mensch, wiens adem in zijn neus is, want waarin is hij te achten?

Want zie, de Heere HEERE der heirscharen zal van Jeruzalem en van Juda wegnemen den stok en den staf, allen stok des broods en allen stok des waters; — bevatten een Goddelijke waarschuwing aan hen, die Gods volk heeten, om van den mensch af te zien en niet op den mensch te bouwen; wegens zijn hoogmoed, tijdelijkheid, kortstondigheid, afhankelijkheid, dwaasheid, bangheid, verwaandheid, onmachtigheid en nietigheid; en wegens de schrik en de oordeelen des Heeren die over hem gaan zullen.

Die mensch, wiens adem in zijn neus is, is toch geenszins te achten; maar de Heere, die ten gerichte komt, wiens majesteit hoog is en verheven, en wiens verschrikking geweldig zal zijn, Die is te vreezen door al wat schepsel heet; bovenal te duchten door al wat zichzelf hoog en verheven acht en op zijn afgoden vertrouwt, die ijdelheid zijn, en als vuil zullen worden weggeworpen.

En die waarschuwende en dreigende woorden geven alleszins reden aan om tot God te naderen in het gebed, opdat Hij ons genadig zij!

In het kort moge daarbij het volgende onder onze aandacht worden gebracht: — (terwijl wij opmerken, dat onze tekst: *Een passend woord* was voor Jesaja's tijd en dat ook is voor onze dagen; *Een beschamend woord* voor het Israel van ouds en voor ons christenen; en *Een tot gebed uitdrijvend woord* voor Gods volk, voor den rechtvaardige wien het wel zal gaan) *A*: Het vernederend oordeel van den profeet Gods over den mensch en tot Gods volk gericht; waarbij wij bijzonderlijk letten, 1: op het vernederend oordeel (vers 22); 2: gijlieden dat

is het volk van God, het huis van Jacob; 3: het aflaten, dat is, laten liggen, niet vertrouwen op, verzaken; 4: van den mensch, die een in alles afhankelijk, zwak en nietig schepsel is; 5: wiens adem in zijn neus is, dus een mensch slechts een zuchtje van kracht; 6: die in niets is te achten, niets achtenswaard is, van geen beteekenis of waardij, ofschoon hij zichzelf ook hoogacht en zich groot en verheven waant.

B: Wat de profeet aanleiding geeft om zulk een hard oordeel te vellen en dit het volk van Israel aan te zeggen; 1: het huis van Jacob, het volk van God vervuld met goddeloosheid; 2: hun land vervuld met schatten der goddeloosheid; 3: vervuld met afgoden het werk hunner handen; 4: waarom hun geen vergiffenis moet geschieden; 5: de schrik des Heeren, die een *geweldige* schrik zal zijn; 6: de heerlijkheid van Gods Majesteit en de dag des Heeren der heirscharen; 7: de straf des Heeren en de ondergang des volks; 8: zoodat de mensch zich zal verbergen in de rotsspleten en in de hollen der aarde (zie ook Lukas 23:30).

C: Welke reden Jesaja nog meer heeft om te wijzen op de nietigheid des menschen en op zijn onmacht; een reden die ons moet nopen om God aan te loopen in het gebed; 1: Want ziet (Jesaja 3:1) de Heere der heirscharen (de beteekenis van dezen naam) 2: zal wegnemen, niet alleen allen schat des voorspoeds, maar ook: 3: allen nooddrift des levens, brood en water; 4: zoodat er groot gebrek zal zijn, grooten nood en ellende; 5: en dat oordeel zal Juda en Jeruzalem overkomen....

Laat gijlieden dan af van den mensch wiens adem in zijn neus is!....

Zegt het den rechtvaardige, dat het hem WEL zal gaan; dat zij de vrucht hunner werken zullen eten....

Wee den goddelooze, het zal hem kwalijk gaan, want de vergelding zijner handen zal hem geschieden (Jesaja —:10 en 11).

Wat het volk van God betreft, om bij eenige treffende punten in verband met deze Biddag overdenkingen nog even nader stil te staan, — de profeet zegt daarvan in den Naam zijns Gods, den Heere der heirscharen, “dat zij vervuld zijn met goddeloosheid; dat zij guichelaars zijn, meer dan de kinderen van het Oosten en der Filistijnen; dat zij in de kinderen der vreemden behagen scheppen; dat hun land vervuld is met zilver en met goud, met schatten zonder einde of getal; dat het land vervuld is met paarden en wagens (iets dat door God was verboden. Israel moest op den Heere vertrouwen in tijden van vrede en van oorlog. Die was hunne hulp en hun schild zeer groot. En geen “auto’s” of “tanks” konden helpen. Alle schatten der “Gemeene Gratie”(!) zijn geen goede dingen. Er zijn verboden zaken voor het volk van God in de wereld. Zelfs de rok die van het vleesch is besmet moet gehaat!); niet het minst is het land Israels vervuld met afgoden van allerlei aard en maaksel, waarvoor zij

zich buigen zoowel de mindere man als de aanzienlijke (zie Jesaja 2:6-9). Daarom moet hun geen vergiffenis worden geschonken (vs. 9); gelijk in vers 10 en vervolgens wordt gesproken van den schrik des Heeren waarvoor de mensch zich zal verbergen in het stof en in de spelonken. De hooge oogen der menschen zullen dan vernederd worden, de hoogmoedige en trotsche mannen neergebogen. De Heere alleen zal in dien dag verheven zijn!

Want die Dag des Heeren zal zijn: tegen allen hooge en hoovaardige en verhevene onder de menschen; en tegen alles onder de *dingen en goederen van deze aarde* die hoog zijn of groot worden geacht!

De Heere *alleen* zal in dien Dag verheven zijn!

De afgoden zullen vergaan en als drek voor de mollen en vledermuizen worden geworpen, door allen die daarop hebben vertrouwd.

De Heere zal zich opmaken, en Hij zal de aarde geweldiglijk verschrikken!

Maar des Heeren SPRUITE zal zijn tot sieraad en tot heerlijkheid en de vrucht der aarde tot voortreffelijkheid en tot versiering dergenen, die het ontkomen zullen in Israel (Jesaja 4:2).

Waarom zal de mensch, de groote en vernuftige en knappe mensch, in dien dag der oordeelen Gods niets waard zijn?

Omdat, vooreerst, de Heere HEERE der heirscharen honger en dorst, en gebrek aan het noodige zal zenden; en dan, voorts, “een afgesneden zaak” zal maken op allerlei levensgebied onder het volk, op maatschappelijk, staatkundig, militair, rechtskundig- en onderwijs gebied; alle kracht, alle wijsheid, alle aantal, alle gezag en macht, onder het volk, zal Hij wegnemen en doen vergaan.

Onverstandigen, en onervaren kinderen, ja “babies” zullen over het volk worden gesteld; zuigelingen zullen over het volk heerschen, dat trotsche volk, dat in hoogmoed en domheid Jehova verwierp!

Eerbied voor de gestelde machten, onderdanigheid aan ouder en overheid, zullen niet meer worden gevonden.

Ondeugd en misdaad zullen den boventoon voeren in de maatschappij.

De woorden en daden van het volk, dat zich “des Heeren” noemt, maar dat, evenals de Assyrische koning in Jesaja 10 dat doet, bralt van “Door de kracht van *mijn* hand heb ik alles gedaan en gewrocht, en door mijn wijsheid; want IK ben verstandig,” de handelingen van dat volk, dat ijverig de afgoden dient, zijn met opzet gericht om den Heere, den God van Israel, te verbitteren.

Zelfs het gelaat van het volk getuigt tegen hen spreekt de Heere; zijn daden zijn schandelijk om te noemen, maar zij spreken die vrij en openlijk uit, en gaan er nog trotsch op. Het is een volk, dat als Sodom gnuift in de zonde, en daarin zich verkneukelt! En evenals Sodom doen zij zichzelf kwaad, spreekt de Heere!

Laat ons dan hulp en kracht, zegen en heil, alleen verwachten van den Heere der heirscharen, die komt om de wereld te richten en voor Wien al ’t volk immers moet zwichten.

Laat ons geen schatten vergaderen die de mot en de roest verderven, maar bedenken en zoeken wij de dingen die Boven zijn!

De Heere zegene in het aangevangen nieuwe seizoen het werk onzer handen en van ons hoofd, tot eere Zijns Naams en tot onze zaligheid.

Hij behoede en beware ouders en kinderen, leeraars en leerlingen. Overheid en volk, huisgezinnen en vergaderplaatsen, kerken en scholen.

Hij doe wel gelukken ons christelijk werk in huis en op 't veld, in werkplaats en kantoor, in winkel en fabriek, op straat en in de studeerkamer; het handwerk en de ambtelijke bediening van velerlei aard en vorm.

God geve ons verstand en kracht, arbeidslust en wijsheid, om Hem welbehagelijk te leven.

Hij schenke onze Overheid eerlijkheidszin en gevoel van verantwoordelijkheid voor hun post voor Hem, die Oppermajesteit, den Alwetende!

Hij verleene ons onderdanen naast vreeze Gods, die kloek maakt en fier, ook gehoorzaamheid en onderwerping aan het wettig gezag, waar het pas geeft en de Heere het vordert.

De groote Schepper aller dingen, die al wat leeft onderhoudt, zegene de vlijt van den landman en schenke ons door Zijne genade in Christus, onzen Middelaar en Koning, elken dag ons dagelijksch brood. —

Tevergeefs arbeiden de bouwlieden, zoo de Heere het huis niet bouwt!

Onze hulpe zij in den Naam des Heeren, die hemel en aarde heeft gemaakt!

G. V. B.

THE SEVEN CHURCHES IN ASIA

The Church in Tribulation

"And to the angel of the church in Smyrna write: These things saith the First and the Last, who was dead and lived again: I know thy tribulation and thy poverty (but thou art rich) and the blasphemy of them that say they are Jews and they are not, but are a synagogue of Satan.

"Fear not the things which thou art about to suffer: behold the devil is about to cast some of you into prison, that ye may be tried; and ye shall have tribulation ten days.

"Be thou faithful unto death and I will give thee a crown of life. He that nath an ear let him hear what the Spirit saith unto the churches. He that overcometh shall not be hurt of the second death."—Rev. 2:8-11.

The city of Smyrna, where the church is found to which the Lord Jesus addresses his second letter, was located north from Ephesus approximately as far distant from this latter city as Grand Rapids is from Holland. As to business and industry, it might well rival with Ephesus for the honor of being considered the first city of that time. No doubt, it must be largely attributed to this fact that there were many Jews living in Smyrna, who, as usual, belonged to the well to do and influential

class of people in the city. Also here there had been founded a church of Jesus Christ just as in the city of Ephesus. But a comparison of the two letters that are written to these congregations respectively will show that there was quite a difference between them. In the first place there was a difference outwardly as to their relation to the outside world. Of Ephesus we receive the impression that also in an external sense it was a rather strong congregation, large and flourishing, even able to assert and maintain itself over against the world from without to a certain extent. True, also in its case the Lord suggested that it was subject to the ill will and mockery of the world, for He speaks of their patience and power to bear, but we do not get the impression that it was persecuted at the time by an overwhelming power in the world.

With Smyrna, however, this is quite different. Of this church we are told that it is poor and in tribulation, that the people of God in the city were slandered and falsely accused, that they were persecuted and killed all the day long. But in the second place there evidently is also a marked spiritual difference that is worthy of our attention. Of Smyrna we read that it was rich, though it was poor, of Ephesus that it had left its first love. In the case of Ephesus we read that the Lord has something against it; nothing of the kind is found in the letter to Smyrna. Ephesus is warned with a threat that the candlestick will be removed out of its place if it does not repent, Smyrna receives nothing but the most beautiful and comforting promises. In every respect we have in Smyrna a portraiture of the church in tribulation. We consider:

- I. Its External Position in the World;
- II. Its Inward Spiritual Condition;
- III. The Message of Encouragement It Receives.

I. The external position of the church in Smyrna and her relation to the world is indicated first of all in the words: "I know thy tribulation." The word employed in the original denotes a condition of oppression, of being hard pressed, of being in narrow straits. It indicates that the world from without exerted a pressure upon the little congregation that was well-nigh unbearable, that threatened to leave it no standing room in the city. The world hated it, and from every side that world pressed the church in Smyrna hard with a view to its ultimate destruction. The world persecuted it, revealed its hatred and contempt in various ways and caused the members of the congregation to suffer because of the Word of God and the testimony of Jesus. And it seems that at this time the persecution was first of all a social one. It does not seem that the people of God in Smyrna were already brought to scaffold and stake at the time this letter was addressed to them. That was a form of persecution still in the future. Now they were made the victims of a social persecution.

In the first place an indication of this is found in the words "and thy poverty." The church of Smyrna was

poor, not spiritually but materially and socially. Spiritually they were rich, as the Lord informs us, but socially they were poor. Perhaps they already experienced a foretaste of that form of persecution which will be dominant at the time of the supreme and ultimate manifestation of Antichrist, when the people that refuse to receive the mark of the beast and the number of his name shall be allowed neither to buy nor to sell.

I imagine, especially under the influence of the influential Jews, they were deprived of many privileges which others enjoyed. They could not do business as others did; they could make no headway in the world from a material and social standpoint, as could the Jews. Perhaps even they were directly deprived of some of their property, their goods were confiscated because of their testimony of Jesus. At any rate the church of Smyrna was poor. They had no social standing. They were not rich in earthly possessions. Perhaps they gathered for public worship in a miserable little shanty of a church and could not even decently provide for the necessities of the angel of the church. With difficulty it was that they could maintain themselves as a church in the city.

This social character of their tribulation is indicated still further in the words "and the blasphemy of those that say they are Jews, but are not, but are a synagogue of Satan." They were slandered, blasphemed, reproached and reviled. The Jews, who no doubt could exercise a very subtle and powerful influence in the city, utilized every opportunity to revile the name of the members of the little congregation. Exactly what was the nature of their slander we are not directly informed in this letter of the Lord to the Church of Smyrna. Yet, we may easily surmise the character of their reproach. For the Lord describes these blasphemers, first of all, as those that call themselves Jews and are not. No doubt, they belonged to the nation of the Jews. In a national sense they were children of Abraham. And, as usual, they were proud of this prerogative. They made it a special claim that they were the children of God, because they were children of Abraham. The Christians, who made this same claim, were, of course, impostors. From this it may be inferred what was the nature of their slander. They publicly called themselves Jews, though, in the true sense of the word, they were not. They openly proclaimed that they only were the people of God, that they still expected their Messiah and that, therefore, the Christians, who claimed that the Messiah had already come, and who proclaimed Him as their King, were nothing but a dangerous sect, dangerous to the State, because they might easily instigate the people of Smyrna to rebellion against their proper authorities and persuade them to acknowledge no other king than Jesus of Nazareth. At the same time they must have slandered the little Church in the very name of their professed King. The Messiah of the Christians was nothing but a crucified criminal, something that must have been extremely horrifying and repulsive to the rest of Smyrna's population, for the cross was foolishness to the Greeks. How-

ever this may have been, it is certain that the slander of those Jews was directed against the Christians of Smyrna because of their testimony of Jesus. They slandered in their bitter hatred of the Christ that had come. For although they called themselves Jews, they were not. Not the national Jews, not the natural descendants of the father of believers are Jews in this dispensation, but only they that are partakers of the faith of Abraham, and that are justified by faith in Christ Jesus.

This faith in Christ and justification in His blood these so called Jews simply despised with their whole heart. They did not believe in Christ. They rejected Him and crucified Him again. They trampled under foot the blood of the new covenant. And, therefore, they were no Jews in reality. On the contrary, they were a synagogue of Satan, the Lord informs us. No doubt, the Jews possessed a synagogue in the city of Smyrna. Literally the word synagogue signifies an assembly, a gathering. And, therefore, the Lord characterizes these men that call themselves Jews and are not, as a gathering under the leadership of Satan. Satan is their chief and he inspires all they do. He, therefore, is also the instigator of their slander. And also from this description may be inferred what was the nature and contents of their slander. For the name Satan means opponent, adversary. He is the opponent of God and His Christ and His people in the world. And as he had gained the leadership in the synagogue of the Jews in Smyrna and instigated their malignant and pernicious blasphemy, we can easily understand what sort of reproach was cast into the teeth of the little Church. The slander of these Jews was decidedly anti-Christian. They were reviled for Christ's sake. As Christians, as followers of the despised Jesus of Nazareth, these Christians had to bear the reproach and hatred of the world about them. They became for the sake of Christ objects of most bitter hatred and invidious contempt.

But there is more to be said about the outward position of the Church of Smyrna with relation to the world about them. The deepest stage of their suffering had not yet been reached. They were poor and slandered, social outcasts in the city for Christ's sake. But this was not, this naturally could not be, the end. The malignity of the synagogue of the devil could not be satisfied with mere words of reproach. The enmity of the world never is. No, even as this malevolent slander had its root in the bitter hatred against Christ and his Church, so it could not cease before it had manifested itself in actual persecution of these Christians. And the Lord forewarns them of the coming tribulation. "Fear not the things which thou art about to suffer," thus the Lord writes to His Church, "behold, the devil is about to cast some of you into prison that ye may be tried, and ye shall have tribulation ten days." It is more than probable that the poor Christians of Smyrna themselves had a presentment of the fierce persecution that was presently to break loose over their heads. Hardly could it be different. Persecutions of the Church generally do not break out all of

a sudden, without any precursory signs and warnings. When we hear the distant rumbling of thunder and the dark clouds gather threateningly, we know that presently the storm will break forth in all its fury. Thus it is with persecutions. They may come very quickly, but hardly without any premonitions on the part of those that are persecuted. Thus it must have been in the congregation of Smyrna. They must have understood that the evil slander of the Jews must finally develop into actual persecution. Dark clouds must have been gathering at the horizon at this time. The very form in which the Lord sends His message indicates clearly that this persecution is not far off, that the days of trouble and tribulation are nigh at hand. They are *about* to suffer some things; the devil is *about* to cast some of them into prison. The very atmosphere must have been pregnant with indications that persecution was about to break out. And the hearts of the poor Christians in Smyrna may well have been filled with fear and gloomy forebodings of the near future. And just because of this the Lord sends them the message of cheer and encouragement. He, surely, does not comfort them by assuring them that persecution shall not come, that suffering and trouble shall not touch them, but while predicting that suffering will be their lot, He encourages them: Fear none of these things! And it is the word of Him that was dead and, behold, He liveth!

(to be continued)

H. H.

DE HERAUT OVER DE GEMEENE GRATIE

Ook over de z.g.n. "overblijfselen en de kleine vonkskens," die er na den val in den natuurlijken mensch nog worden gevonden, dank hij de z.g.n. gemeene gratie, schrijft Dr. A. Kuyper, Jr., in de artikelenreeks over *Het Beeld Gods* in de Heraut, vooral in de nommers 2614 en 2615. Zijn beschouwing hierover geeft de geachte schrijver als volgt:

"Een belangrijke waarheid wordt in deze woorden (Art. XIV der Confessie en Canones III, IV, 4—H. H.) behandeld. De mensch is geschapen naar Gods beeld en gelijkenis, in tweeërlei opzicht, in zijn *wezen* en in zijn *natuur*. Het beeld Gods in zijn wezen is voor den mensch onverliesbaar, want verloor hij dat, hij hield van stonde aan op een mensch te zijn. De mensch blijft als zondaar in dit tijdelijke leven, als rampzalige in de eeuwige verdoemenis, het beeld Gods in zijn wezen dragen, omdat hij mensch is en blijft in al die omstandigheden. Maar in zijn natuur heeft hij het beeld Gods verloren, want deze was heilig en is verdorven geworden. Heel het bederf, dat over den mensch gekomen is, heeft zich in zijn natuur vastgezet en komt daarin tot uiting en openbaring.

"Maar dank zij de gemeene gratie is er een stuitende en remmende genade Gods, waardoor een tijd lang het bederf in die menschelijke natuur niet ten volle door-

werkt en iets, hoe weinig dan ook, gezien wordt, dat de herinnering aan het Beeld Gods bewaart. Onze vaderen noemden dat de kleine overblijfselen en de glinsterende vonkskens. Hoe belangrijk en gewichtig deze waarheid ook moge zijn voor een juiste beschouwing van het aard-sche en tijdelijke leven van den mensch, één ding staat vast, en daaraan mag geen oogenblik getwijfeld worden, eenige kracht tot zaligheid wordt daarin niet gevonden. De gevallen mensch is en blijft bij dat alles geestelijk dood, dood in zonden en misdaden, onbekwaam tot eenig goed en geneigd tot alle kwaad. Alleen Gods *wederbarend* genade brengt hierin verandering ten goede, want alleen de wedergeborene kan het Koninkrijk Gods zien en ingaan."

Dat er zulk een remmende en stuitende genade is, wordt, volgens den schrijver, allereerst duidelijk uit het feit, dat er bij alle menschen nog een zekere kennis van God tot openbaring komt. Ook de Heidenen hebben de openbaring Gods in de natuur niet alleen, maar zij kennen God ook en de onzienlijke dingen Gods worden ook door hen uit de schepselen verstaan en doorzien.

Doch er is ook meer, volgens Dr. A. Kuyper, Jr. De Heidenen kennen God niet alleen, maar er is ook een zekere vreeze Gods bij hen overgebleven, en een poging, een ernstig streven om God te zoeken en te dienen, om met Hem in gunst en vrede te leven, komt in hun leven tot openbaring. Het is van belang, dat we des schrijvers eigen woorden ook hier weergeven:

"Bij den duivel, al kent hij God en al gelooft hij God, is nooit eenige sprake van godsdienst, ook niet van valschen godsdienst, nooit eenige sprake van religie, ook niet van pseudo religie. De engel, van God afgevalen, heeft geen behoefte om God te dienen en zoekt Hem niet. Bij hem is er alleen bittere vijandschap en demonische haat tegen den Allerhoogste.

"Maar zoo is het bij den gevallen zondaar niet. Men versta ons wel, hij is geestelijk dood en in zijn ziel stekeblind voor het Koninkrijk Gods en zijn natuur is alzoo verdorven, dat hij geneigd is God en zijn naaste te haten. Het vijfde antwoord van den Heidelbergischen Catechismus blijft voor hem onveranderd staan; ik ben van nature geneigd God en mijn naaste te haten. Maar 'van nature geneigd' wil nog niet zeggen, dat al is de neiging er, het ook aanstonds tot het daadwerkelijke komt. Het is juist de gemeene gratie, die tegen deze neiging ingaat en haar bedwingt. De neiging is er en zij blijft bij den zondaar, alleen de particuliere genade neemt deze booze neiging weg en geeft aan het hart een andere neiging, namelijk om God lief te hebben en te dienen. Maar de gemeene gratie maakt dan toch, dat de zondaar, al is hij van nature geneigd God te haten, aan die neiging niet toegeeft, zooals de duivelen doen, maar dat er bij hem nog een zoeken van God is, en een streven om Hem te dienen, zooals het bij de Heidenen gevonden wordt. En daarin wordt een overblijfsel van het Beeld Gods, een glinsterend vonkske er van openbaar.

"Bij den heiden is vreeze Gods, natuurlijk niet de kinderlijke vreeze, die alleen bij den wedergeborene ge-

vonden wordt, maar wel de slaafsche vreeze. Hij weet tegen God of tegen de goden gezondigd te hebben, maar hij heeft in het kwaad, dat hij bedreef en in de zonde, die hij deed geen lust of vermaak. Hij heeft geen duivelsch welbehagen in zonde en ongerechtigheid, maar hij heeft berouw over de zonde, hij bidt om vergeving en brengt offeranden ter verzoening. Het is wel geen droefheid over de zonden naar God, doch naar de wereld, maar er is dan toch droefheid en berouw, en daarin wordt iets anders openbaar dan felle haat tegen het hoogste Opperwezen. De heiden zoekt Gods gunst, wil in vrede met God leven en tracht op allerlei wijzen, door bidden en offers Gods gunst te verwerven."

Als de apostel Paulus, zoo beweert de schrijver vervolgens, dan ook in Rom. 3:9-18 den natuurlijken mensch teekent, dan geldt dit wel in zijn volle kracht van den mensch buiten de gemeene gratie, maar niet van den mensch zooals hij, dank zij die remmende werking der algemeene genade, werkelijk zich aan ons oog vertoont. Want:

"En ware er niets gebeurd, dan zou het ook zoo en niet anders in de werkelijkheid van het leven gevonden worden. Wij zouden den mensch zien leven in uitbarsting van zonde en ongerechtigheid, en er is geen zonde te bedenken, waartoe de mensch niet in staat zou zijn, of die hij niet metterdaad zou doen. Het menschenleven zou u niets anders doen zien dan gemeenheid en vuilheid, brasserij en dronkenschap, echtbreuk en hoererij, moord en doodslag, en oorlog van allen tegen allen."

Doch zoo is het toch in de werkelijkheid niet. God de Heere heeft een algemeen verbond der genade opgericht met het menschelijk geslacht in Noach na denloed, volgens den schrijver. En krachtens dat verbond heeft God ook een weg bedacht en middelen verordeneerd om het verderf in de menschelijke natuur te stuiten. De zonde wordt er niet door te niet gedaan, de mensch blijft geestelijk dood, maar de werking der zonde wordt er dan toch door geremd.

De schrijver gebruikt tot verduidelijking van deze redeneering ook het oude beeld van een getemd roofdier, dat toch roofdier blijft, ofschoon het getemd is en niet altijd zijn verscheurenden aard openbaart. Maar ook gebruikt hij ter opheldering van de werking dezer remmende genade een nieuw beeld, dat wij althans niet eerder onder de oogen hebben gehad. Het is het beeld van een lijk, dat tot ontbinding moet overgaan, maar dat gebalsemd wordt en waarin nu de verdervende en ontbindende werking wordt gestuit door dat balsemen. Duzenden jaren kunnen aldus mummies blijven bestaan, zoo herinnert ons de schrijver. Welnu: "zoo is het ook bij den geestelijken dood van den zondaar, want wat de gemeene gratie ook bewaart, en hoe zij ook stuit, de ziel is en blijft dood, er is niet het minste leven, alleen maar, dank zij den balsem der gemeene gratie, treedt het proces der ontbinding niet in en wordt ge de reuke des doods niet gewaar."

En de bewijzen, die de schrijver bij heel deze redeneering aanhaalt zijn, uit de Belijdenis de hierboven

reeds genoemde artikelen uit de Confessie en de Canones; en uit de Schrift het eerste hoofdstuk van den brief aan de Romeinen en Rom. 2:14 en 15.

Zoo is des schrijvers voorstelling over de kleine vonkskens en de overblijfselen. Deze redeneering is ons natuurlijk niet vreemd en ze biedt, behalve het beeld van het gebalsemd lijk, ook voor ons geen nieuws. We hebben deze voorstelling der dingen natuurlijk reeds lang leeren kennen uit de geschriften van Dr. A. Kuyper, Sr., met name uit *De Gemeene Gratie*. Maar we hebben des schrijvers voorstelling hier toch eenigszins breed weergegeven, omdat we nogmaals onze bezwaren tegen haar hier willen neerschrijven en we de hoop niet geheel en al opgeven, dat de schrijver der *Heraut*-artikelen ons zal antwoorden.

Niet altijd was de voorstelling van Dr. A. Kuyper, Sr., over deze overblijfselen gelijk aan die, welke hij in zijn *De Gemeene Gratie* biedt. Toen hij Dogmatiek doceerde en handelde over den *Locus de Peccato* (het stuk der zonde), wist hij een veel zuiverder beschouwing te geven. Immers we lezen daar, III, *Locus de Peccato*, 84 v.v. het volgende:

"Nu komen wij tot de vraag: Wat is er van deze rudera (overblijfselen) aan? De mensch is in al zijn gangen verdorven, maar behield, gelijk Art. XIV der Confessie het leert 'kleine overblijfselen.' De Ethischen zijn het op dit stuk verbazend met de Confessie eens, maar vergeten, wat er op volgt: 'overmits al het licht in ons duisternis is.' Die overblijfselen worden uitgemeten, door een vergrootglas bezien, en op 't laatst zijn die kleine overblijfselen bijna de geheele mensch.

"Daarentegen leert de Confessie ten opzichte van deze rudera (overblijfselen), dat in de natuur van den mensch niets goeds overbleef, want dat de mensch, wat de natuur betreft, geheel zondig is en noch naar zijn intellectueel noch naar zijn thelematisch (willend) wezen iets ten goede vermag; dat deze rudera daarentegen wel gelden ten opzichte van de substantie. Natuur en substantie zijn zoo onderscheiden, dat de natuur is: *id quod nascitur*, de werking; substantie datgene, waaruit gewerkt wordt. Dat de wil verdorven is wil dus niet zeggen, dat de *voluntas noluntas* werd (dat de mensch niet meer willen kan); dan was de substantie gekrenkt: maar dat de werking der *voluntas* (des wils) altijd in minus loopt, verkeerd is bij den mensch. De verwarring dezer beide gaf aanleiding om of met de Ethischen een hand in den zondaar te zien, die 't koord kon grijpen, of met de Lutherischen den mensch te verlagen tot een stom blok hout of steen. Aan deze laatste dwaling ontkomt ook Böhl niet.

"Over deze rudera moet gesproken worden tweeledig: ten opzichte van het intellect (verstand) en ten opzichte van de *voluntas* (den wil). Het eerste tegenover de Socinianen, die zeggen dat de rudera van het intellect (de overblijfselen in het verstand) voldoende zijn om van de rede uit tot de *Sapientia* (wijsheid) Gods op te kunnen klimmen en het heil aan te vatten. Het tweede tegenover Arminius, die zegt dat de rudera *voluntatis*

(overblijfselen van den wil) voldoende zijn om 't heil van God te kunnen aannemen. Bij 't liberum arbitrium (den vrijen wil) zal hier nader over gesproken worden. Nu alleen dit.

"Deze rudera (overblijfselen) heetten vroeger in de Confessie 'scintillae' (vonken); maar in de vertaling door de Dordtsche Synode gevolgd, is dit woord vervangen door 'vestigia' (sporen) en dat geeft het begrip, dat wij hebben moeten nog duidelijker aan. Vestigium (spoor) duidt aan, dat er een persoon geweest is, maar dat die persoon nu wegging. Zeggen wij dus, dat er een spoor van de gerechtigheid Gods in ons te merken is, dan wil dit niet zeggen, dat er nog een stuk dier gerechtigheid in ons overbleef, maar juist, dat er niets meer van haar zelf overbleef.

"Het woord rudera (overblijfselen, brokstukken) gebruikten onze vaders ook niet om aan te duiden, dat men in de brokstukken der ruïne nog wonen kon; maar om te zeggen, dat het huis zelf volkomen ingestort was en alleen de puinhopen nog over waren om een gedachte van de vroegere schoonheid te geven.

"Het woord 'scintilla' (vonk) wil niet zeggen, dat het vuur nog weer eens opvlammen kan, maar het zijn de sintels van het uitgebrande vuur, die nog navonkelen, maar niets kunnen doen dan uitgaan.

"Maresius, in zijn Commentaar op de Symbolen neemt dan ook het beeld van het wrak van een schip, dat nooit de bemanning veilig kan doen landen, maar wel aantoonen, dat er een schip geweest is.

"De Fransche Confessie, die Guido de Bray volgde, heeft niets van 'scintillae' (vonken) maar zegt in haar 9e Artikel: 'Etant aveuglé en son esprit et depravé en son coeur (l'homme) a perdu toute intégrité sans en avoir rien de résidu. Et combien qu'il ait encore quelque discrétion du bien et du mal, non obstant nous disons, que ce qu'il a de clarté, se convertit en ténèbres, quand il est question de chercher Dieu,—et combien qu'il ait volonté par laquelle il est incité a faire ceci ou cela, toutefois elle est du toute captive sous péché en sorte qu'il n'y a nulle liberté a bien, que celle que Dieu lui donne.' (Dat wil zeggen, vrij vertaald: "En verblind geworden zijnde in zijn verstand (geest) en verdorven in zijn hart, heeft de mensch verloren al zijn gaafheid en oprechtheid, zonder dat er ook maar iets van overgebleven is. En hoezeer hij ook behouden mag hebben de gave des onderscheids tusschen goed en kwaad, toch zeggen wij, dat het licht, dat hij heeft, in duisternis verkeert zoodra het aankomt op de vraag om God te zoeken; en ofschoon hij een wil mag hebben, door dewelke hij gedrongen wordt om of dit of dat te doen, toch blijft deze geheel gevangen onder de zonde, zoodat hij geen vrijheid ten goede heeft, tenzij God ze hem verleent."—H. H.)

"In de Confessio Helvetica posterior Art. IX wordt dit het breedst uitgewerkt: 'Deinde considerandum est, qualis fuerit homo post lapsum. Non sublatus est quidem homini intellectus, non erepta ei voluntas, et prorsus in lapidem vel truncum est commutatus; ceterum illa ita

sunt immutata et immunita in homine, ut non possunt amplius, quod potuerunt ante lapsum. Intellectus enim obscuratus est: voluntas, vero ex libera, facta est voluntas serva dicitur.' (Vertaald: Vervolgens moet overwogen hoe de mensch na den val geworden is. Wel heeft de mensch zijn verstand niet verloren en is zijn wil niet weggerukt, maar deze zijn zoo veranderd en ontredderd, in den mensch, dat zij niet meer in staat zijn om te doen, wat ze voor den val konden doen. Want het verstand is verduisterd: de wil in plaats van waarlijk vrij te zijn is gebonden geworden. Want hij dient de zonde, niet onwillig, maar gewillig. Want hij blijft een willend wezen, en kan nooit willoos geheeten worden."—H. H.)

"De Roomsche Kerk in het concilie van Trente, Ve sessie' leerde daarentegen, dat de justitia en sapientia originalis slechts viribus diminuta atque declinata was (dat de oorspronkelijke gerechtigheid en kennis slechts in kracht verminderd en afgebogen waren). Dan is ze er dus nog wel, maar afgekapt en verzwakt. En daar zijn onze vaders tegen opgekomen. Neen, zeiden ze, er is niets meer over; alles is dood, verstorven en verdorven; alleen kunnen wij zien, dat er een vuur gebrand heeft, dat er een gerechtigheid geweest is. Daarom volgt terstond na het vermelden der kleine overblijfselen: 'overmits al het licht, dat in ons is, in duisternis is veranderd'. Rome zei: 'er brandt nog een klein lichtje; daartegenover stelde onze Kerk: alles is duisternis. Zoo moeten we steeds de Confessie lezen, als geschreven tegen Rome, en dan is, al scheen de samenhang eerst onduidelijk, ook dit 'overmits' op zijn plaats."

Ook deze aanhaling is van gewicht, beide, omdat ze ons toont, hoe Dr. A. Kuyper soms over deze waarheid kon spreken en tevens, omdat ze doet zien, wat onze vaders eigenlijk van die kleine vonkskens dachten. Het behoort niet thuis bij de Gereformeerden, maar in het kamp der Ethischen, om deze overblijfselen zoodanig te vergrooten en op te tooien, dat de natuurlijke mensch toch weer God gaat zoeken, vreezen, en naar Zijne gunst verlangt.

(Wordt vervolgd)

H. H.

VAN HET ERF DER MUMMIES

Wij leven in een wondervreemde wereld!

Volgens de Heilige Schrift ligt de aarde onder den vloek Gods, rust op de menschheid de toorn des Heeren, en heerscht de dood in de wereld, wier overste Satan is.

Naar Gods Woord is de mensch van nature geheel en al bedorven, zoodat hij geen goed kan doen en geneigd is tot alle kwaad; is zijn bedenken niet dan ijdelheid en vijandschap tegen God; en wordt de onwedergeborene bewaard voor het schrikkelijk oordeel van den jongsten dag, gelijk het mestvee wordt gevoed voor de slachtbank.

Maar desniettemin is het hier op dit ondermaansche, dat onze "vaders" een jammerdal noemden in hun ker-

kelijke troostschriften, nog zóo schoon, zóo lief, zóo fijn, zóo goed, zóo waar, zóo echt deugdzaam en rechtschapen!

Wel is de wereld één groot lijkenhuis, maar ge wordt de lijklucht niet gewaar, als ge een goed Neo-Calvinist zijt.

Wel openbaart zich de macht der zonde allerverschrikkelijkst onder de menschen, maar het kwaad breekt niet door, als ge Dr. Kuiper gelooft.

Dat komt, volgens Dr. A. Kuiper Jr., die in De Heraut zijn "vaderen" nazingt, door "den balsem der Gemeene Gratie," door "het tegengif van Gods Algemeene Genade"!

Vreemde "genade," die van de goddeloozen MUMMIES maakt, en van deze vervloekte aarde een snijkamer, een rarekiekkast, een wassenbeeldenspel!

Stel U voor, menschen, die dood zijn en bedorven in hart en nieren, met het doodend gif des doods in hun lijf en ziel, maar door een tegengif ondoed gemaakt en toch ook weer niet levend!

Tracht te verstaan, als ge kunt, dat ge als lijk reeds riekende zijt in deze ten ondergang gedoemde wereld, en desniettemin, door het salpeter en het sublimaat van de "Gemeene Gratie" gebalsemd, niet gaat stinken, zoodat de aasvogels en de mestvliegen op U niet afstormen!

Zoo iets gek en weerzinnigs wordt GENADE genoemd door zich Gereformeerd noemende theologen!

Genade van God!

O, gruwel en schandelijke onteering van Gods volmaakte deugden!

Nu, in zulk een wereld van mummies leeft en tiert de naar God niet vragende en de zich zelf tot verworping gemaakte gevallen mensch nog tot Gods welbehagen en uit Zijn gunst, volgens de Neo-Calvinistische godgeleerden!

Zulk een kerkhoflucht werd door "Gods liefderijk bestel" in deze wereld geblazen, opdat Zijn uitverkoren volk dan gelegenheid en kans zou hebben om Gode waardig te leven en Christus volgend Zijn koninkrijk te stichten!

Zulk een afgrijzenwekkende leer, erger dan een wereldsche potpourri van een kermisorkest, werd door de Chr. Geref. Kerk officieel aangenomen te zijn de waarheid Gods naar Zijn Woord, en gelijk als vanouds door de Gereformeerde vaders beleden!

En G. D. De Jong schrijft in De Wachter, dat omtrent die leer de Chr. Geref. Kerk "een welomschreven standpunt" heeft ingenomen, en dat daaromtrent daar volkomen zekerheid bestaat. Zoodat leden dier kerk, die zich mogelijk niet met dit standpunt kunnen vereenigen en die leer een grove ketterij noemen, hun mond hebben te houden en stil hebben te zijn; want zij ook hebben een verstand, dat van nature verduisterd is!

Nu, dat is dan ook waar!

En men moet oppassen dat men de "kerk," zijn "kerk," niet afbreekt!

Zeker, ge hebt gelijk, lezer, niet Rome alleen heeft een paus!

Er worden meer pausen in de wereld gehoorzaamd en geloofd, als zij "ex cathedra" spreken!

En velen meer dan de "opvolgers van Petrus" zeggen de stehouders van Christus te zijn in de kerk en in de wereld! —

Daar hebt ge voorts den duivenmelker van Denver in De Wachter.

Deze eveneens "Gereformeerde theoloog," die, evenals Pilatus vroeger in het jaar 33 n. C., zeide de waarheid niet te kennen en te kunnen verdedigen, toen hij in 1924 voorzitter was van de Synode der Chr. Geref. Kerk, die twee goed-gereformeerde dienaars van het Evangelie overgaf aan twee booze classes om kerkelijk geëxecuteerd te worden, werd volgens zijn postduifbriefje in De Wachter van Woensdag, 18 Maart, 1928, roerend geroerd en diep getroffen en goddelijk opgevoerd naar hogere sferen door het aangekleed optreden en het voordragen van de Roomsche operazangeres Mrs. Schumann-Heink in "het machtige City-Auditorium" van Denver, Colo.

Men zou zeggen, wat doet een met arbeid zoo zeer overladen Evangeliedienaar en zielverzorger als Ds. I. Van Dellen toch op zulk een wereldsche plaats?

Maar toch, lezer, ge verstaat niets!

Het gaat U als de blindgeborene, die de Schriftgeleerden en Farizeën eenvoudig voor feiten plaatste, en die toen een kerkelijk stommitheidsbrevet werd uitgereikt!

Ook dat zingen, treffend zingen, dat Ds. Van Dellen tot-God-opvoerend-zingen, van Mrs. Schumann-Heink, was de vrucht van de nieuwe grondleer der Chr. Geref. Kerk!

Dat was de uitwerking van den "Balsem der Gemeene Gratie," die overal in de wereld (want alles hoort den Neo-Calvinist toe, ook wat God Zijn kinderen heeft verboden) vroomheid brengt en bewaart, en Godsvrees werkt; en die als wonderolie, tegen het gif der zonde purgeert, en het kwaad afvoert.

Wat een lijklucht toch overal!

En wat een mummies ook in de kerk!

Als de waarheid Gods met zijn licht die mummies aanziet, dan worden ze tot poeder en tot giftig stof, dat tijdens de Egyptische plagen tot luizen werd.

G. V. B.

IN MEMORIAM

Heden, den 9den Mei, behaagde het den Heere om onze geliefde moeder en grootmoeder,

MRS. JACOB POLL, geb. Dietje Martini,

in den ouderdom van bijna 65 jaren door den dood uit ons midden te nemen. Zwaar valt ons dit verlies, waar zij maar 10 maanden vader mocht overleven. Dat zij is ingegaan in die heerlijkheid, die er overblijft voor het volk van God, lenigt eenigszins onze smart.

Mr. en Mrs. Joe Van den Berg,
Mr. en Mrs. Andrew Poll,
Mr. en Mrs. Harm Rosema,
Mr. en Mrs. Tony Poll,
en kleinkinderen.